

Nagy Attila

EUROKOMMUNISTA EGYETEMVÁROS

UROFATH

Nagy Attila

**EUROKOMMUNISTA
EGYETEMVÁROS, ÉBRESZTŐ!**

UROPATH, 2007

© Dr. Nagy Attila, 2007

ISBN 978 963 86561 2 3

Kiadja:
Uropath Bt.
4026 Debrecen, Kar u. 37.
Tel.: 52/418-958
Mobil: 70/252-2831
drnagyattila@yahoo.co.uk
www.drnagyattila.hu

Tartalomjegyzék

A holtak az élőt szolgálják	5
Az eltítkolt szabadkőműves gyökerek	11
A Vörös Egyetem, avagy 2006-ban még mindig sántít a Sántha-ügy	27
Eurokommunizmus: sikertörténet vagy a hazugságok kora	
Gyurcsánytól Fésüsig	37
Amikor az élők működtetnek halálgyárat, bár egészségügynek nevezik	49
Gyilkos Ágnes – meleg helyzetben	49
Melegen ajánlom	51
A rózsaszín háromszögtől a Dávid csillagig	53
A vizitdíjtól a vagyönügynökségig	55
Az ország megértésének kulcsa: Debrecen	58
A becsapott város	58
Hogyan lesz az egykor színmagyarból a zsidók városa?	64
A konvergencia női oldala	66
Befogott Sólyom, szárnyaszegett ország	67
2007 ősze – az elmulasztott változtatás	67
Beteg Gyurcsány – beteg ország	69
Gondolatébresztő utóirat	73
Felhasznált irodalom	74

Ma minden közéleti embernek a szabadkőművességet és a szocializmust kellene tanulmányozni. Ennek két oka van: hová vezethetnek a szépen hangzó eszmék és kik vannak a háttérben. Így érthető meg a harmadik nagy becsapás, ami az eurokommunizmusban, az Európai Unióban ölt testet.

(N. A.)

A holtak az élőt szolgálják

Endes Pongrác professzor születésének 100. évfordulójára gyűlt össze a kis számú közvetlen tanítvány és nagy számban a tisztelők, akik együtt még halála után 15 évvel is egy egyetemi tantermet tudtak zsúfolásig megtölteni. Az emlékezés az embernek és a tudósnak szólt, de annak is, hogy nemrég még szakmája, a patológia szinte minden orvosi tudás alapja volt, és az endesi követelményeket minden leendő orvosnak meg kellett ismernie Debrecenben. E ritka alkalom szülte, hogy könyvem ajánlása egy szokásos idézet helyett hosszabbra nyúljon.

A patológiai gondolkodás mestere volt. Nem a kórbonctané, annak alapjait már rég lerakták. Nem is a kórszövettané, pedig azt művelte legkiválóbban. Annak a gondolkodásnak a megtestesítőjeként marad meg emlékezetünkben, ami hidat jelent a halál és az élet között. Talán az utolsó orvos volt, aki még képes volt befogadni a tudomány kínálta, szerteágazó ismeretet, és azt megszűrve, mindennapi munkájával az élő ember szolgálatába állítani. Különös dolog belegondolni, hogy milyen tiszteletben tartotta a betegből eltávolított apró szövetszövetdarabkát is. Szinte átélte a betegséget vagy éppen az anyagvétel fájdalmát, és ezért követelte munkatársaitól is a leggondosabb bánásmódot. Magának a patológia fogalmának elterjesztése is tőle származik – ezt adta könyve címének – feloldva ezzel a kórboncolás szó sokak számára borzongató érzetét. „Mortui vivos docent” – a holtak az élőt szolgálják, ez volt a felirata a régi kórbonctani intézeteknek. Az idézet átvitt értelemben Endes professzorra is vonatkozik, amikor rég elhangzott tanításait idézzük. Mára alig maradtak nyugdíjas tanítványai, mert a patológusok vagy korán halnak, vagy ritkán – neki ez adatott meg – hosszú életet élnek. Ez újabb lehetőség volt számára a szakmai tudás és kultúra összegzésére, a búcsúzásra, utolsó intelmek megfogalmazására. Akik közel álltak hozzá, fényképet kaptak tőle, egy mondatos útravalóval. Egyik – éppen a klinikumba távozó munkatársának – sok sikert kívánt új szakmájához „endesi értelemben”. E szavakban volt összefoglalható nevelésének lényege. Talán soha nem dicsért, de mindenkiről tudta, milyen ember. Mint két generációval fiatalabb munkatársának, nekem ez az egyetlen, közvetett elismerés jutott Tőle: az intézet bajainak három oka van: G. úrnak már meg kellett volna szülni a disszertációját, Sz-nek nem lett volna szabad fiatalon meghalnia és neked sem kellett volna más szak-

mát választanod. Igaz, egy évtized múltán ez úgy változott, hogy váratlanul mindent megköszönő, máig őrzött sorokat kaptam Tőle. Ez az „utolsó időben” együtt töltött időre vonatkozott, és a megszólításban jelző nélkül is minden benne volt: „volt tanítványomnak és munkatársamnak”.

Professzor úrral való együttes munkálkodásunk a gépirással kezdődött, amikor még medikusként éjszakába nyúlóan írhattam neki készülő könyve részleteit. Ilyenkor persze többet lehetett Tőle tanulni, mint a holt betűből, és emellett a gépirás fáradalmai is eltörpültek. Ezért váltaltam ezt a szakállas titkárnői szerepet is.

Életében mindennek megvolt a szokásos rendje, mértéke, evésnek-alvásnak is. Az utóbbi kora délután is. Így persze lehetett éjszakába nyúlóan dolgozni. Éjszaka pedig jöhetett a sok munka, sok közlemény át-olvasása, majd egy rövid anekdóta – ez volt a menetrend az alkotásban. Nem fordítva! Ugyanígy a tantermi előadások, pontosan kezdve, időben befejezve. És csak az óra végén lazítani, nem többet mint 5 percet, de ebbe is bele lehetett sűríteni mindent. Ekkor jöhettek az idézetek, a Bibliától napjainkig. „Izrael fekvése (földrajzilag) legalább olyan rossz, mint kis hazánké...” mondotta. Mindez pedig olyan korban, amikor sokan figyeltek, félve attól, hogy mások erre éppenséggel felfigyelnek. Izrael nevét alig mondta kis más a katedrán, mert megvádolhatták érte. Vagy azért, ha rossz szemmel nézi, vagy ha dicsérné, az már fölöttébb gyanús. A szovjet szocializmus kora volt ez, amikor az Intézethez közeli kerítés átjáróján megjelent az első falfirka: Ruszki, mars ki! Senki nem szólt róla, de gondos kezek másnapra lefestették. Ilyen alkalmakkor szólt Maughamról, a *Látszat és valóság* okán, számos példát felhozva arra, hogy a dolgok folytonosan mások. Minden más, kiváltképp a politikában, ezért hallgatta, szintén megszűrve a BBC adásait. Ami ebből számomra példaként és feladatként is megmaradt, az igazság keresése.

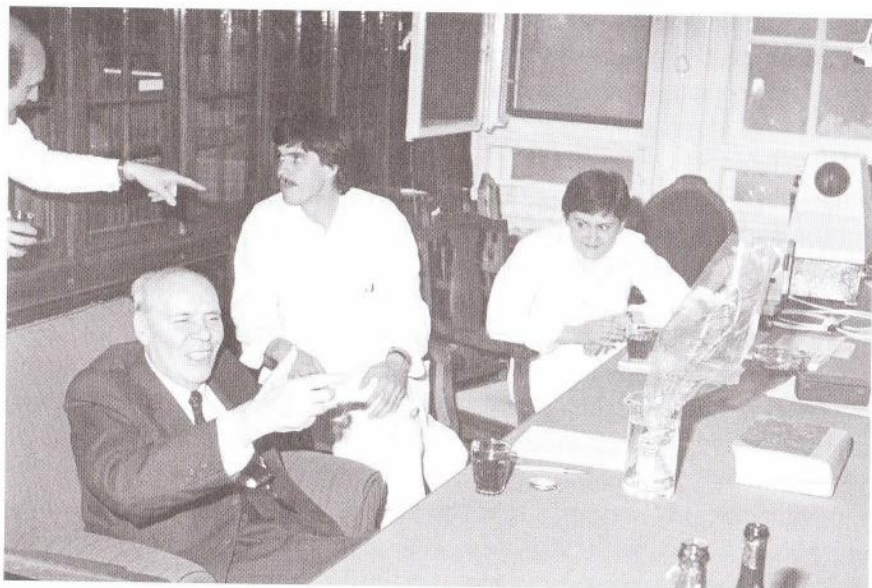
A tudományhoz való viszonya kettős volt. Mindenkit buzdított arra, hogy az eredményt kilóra (is) méri, dolgozni kell. Önmagához viszont oly igényes volt, hogy tudása nem a közlemények számával mérhető igazán. Ami az írás szükségletéből rám öröklődött, azt más témaválasztásban, efféle írásművekben éltem ki igazán. Ez a kötet, Endes professzorra emlékezve és neki ajánlva, immár a 21. abban a sorban, melyben a tényekből kiinduló „alapkutatások” eredményei gyülekeznek.

Az emlékezés a számadás ideje is. Mit látna ma Ő: hová fejlődött a

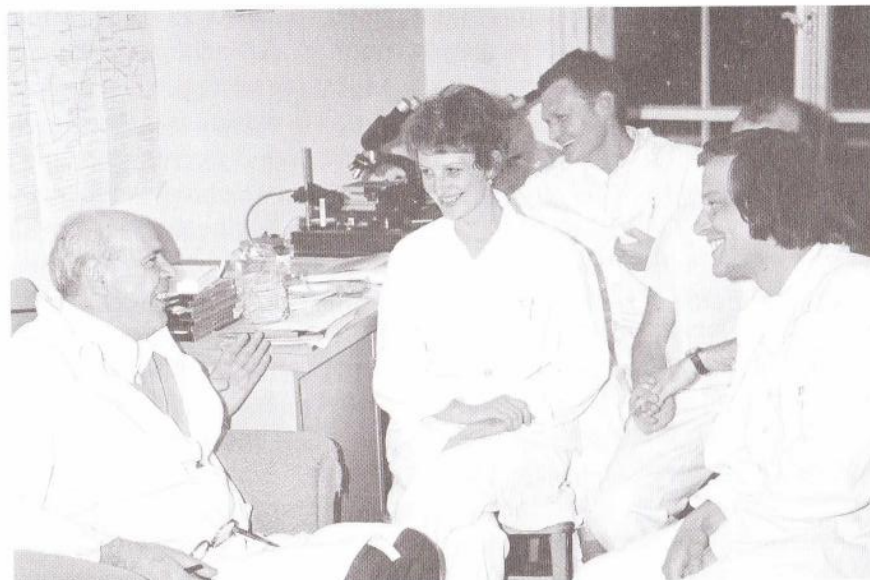
szakma, hová jutott az egyetem? Az utóbbiban van a nagyobb változás: megszűnt a Debreceni Orvostudományi Egyetem. Csak a neve szűnt meg, mondhatnánk védelmezőn. A változás azonban több ennél. Változtatásról van szó, erőszakról, mint ami megtörtént Endes idejében az integrált oktatás bevezetésével. Minden tiltakozása ellenére át kellett élnie, hogy a hagyományos tantárgyakat, köztük sajátját, az egyik legfontosabbnak elismert patológiát, ízekre szedve oktassák. A nehezített körülmények között is tette a dolgát, mondván az orvosokat képezni kell. Hamarosan meg is bukott a integráció kísérlete. Sokan látták előre, hogy a szervenként, betegségenként évekre szétbontott oktatás nem adhat egységes szemléletet, felsőbb érdekből mégis ki kellett próbálni. Az oktatás szétzilálásának egyik első módja volt ez. Ma mindent átfogó „reformok” zajlanak az egészségügyben. Ha ezt elmondhatnánk Endes professzornak, s hogy Muszbek vagy Fésüs elvtársból rektor lett, hümmögve mondaná, csak más betűvel: Tudod, a R... elvtárs az egy olyan elvtárs... Endes professzor nem érte meg azt a kort, hogy Horváth Ágnesből legyen miniszter. Ezt valószínűleg nem hinné el, bár sokat megért életében.

Egy életre szólt, sokan megőrizték, amit a vizsgaidőszak előtti záróelőadásán mondott: „Kívánom Önöknek, hogy ne csak jól kereső, de valóban jó orvosok legyenek”. A másirányú kísértés megvolt már a hatvanas-hetvenes években, de az üzletvilág dárídója csak mostanában következett be.

Megkérdendő, hogyan kerül e könyvben egymás mellé egy professzor méltatása, és az egyetem kritikája. A történet kiemeli az előbbi érdemeit, ami különösképp jól érvényesül a jelenkor tükrében. Az immár újabb módon integrált egyetem vezetése, az orvostudományra vonatkozóan messze eltávolodott azoktól a gyökerektől, melyek Hippokratésszel kezdődtek, és etikailag az Endes korszakban még érvényesültek. Persze, ma is vannak orvosok, akik vagy ezen az úton haladnak, vagy „kiszállnak a ringből”. A mai magyar valóság alapján el lehet gondolni azon, hogy érdemes-e úgy tudományt fejleszteni, amivel épp az ember és a józan gondolkodás szorul háttérbe. A tanulságok túlmennek a helyi jellegen. Ma „az élet életveszélyes”, mondta egykor egy másik patológus, szintén Endes tanítvány. Az egyetem életére vonatkozóan olyan törvény van életben, mellyel bármikor, bármilyen kar alapítható, de meg is szüntethető. Aki ma csodálójá az egyetemi fejlődésnek, a

*Amikor az élő szó gyógyít, tanít, szórakoztat. Endes professzor munkatársai körében.
Fent: Szokol Miklós, Herczeg László és Varga Éva
Lent: Molnár Péter és Nagy András között*

*Szakmai megbeszélés után, a II. emeleten: Bodolay Edit, Mikó Tivadar, Molnár Péter
és alul: a könyvtárban Nagy Attila társaságában*

megalapított 15 karnak, az azzal is számolhat, amint az alapítás történet, ugyanúgy lehet mindent megszüntetni is. Az indok az lesz: nem piacképes. Ki veszi majd észre, ha a 15 kar közül épp az orvostudományt szüntetik meg egyszer. Itt is lehet majd üzleti érdekre hivatkozni, pl. az országnak elég csak a jelenlegi 4 helyett csak 3 helyen orvosokat képezni. A közelmúltban meg lehetett szüntetni az orvostovábbképző egyetemet is. Ennek tágabb értelmezése az európai globalizáció, ami ha bekövetkezik, európai érdekből lehet majd a képzést úgy koncentrálni, hogy csak egyes országokban legyenek bizonyos karok, és a fejlődés, fejlesztés, átépítés lehetőségei végtelenek.

Ma az elfelejtett „endes igazságok” és a burjánzó gyurcsányi hazugságok korában élünk. Ennek Debrecenbe kinyúló ága a fésűsi félrevezetések, melyben a legnagyobb, ha az akadémikus mostmár nemcsak a politikában, hanem saját szakmájában, a tudományban is hazudik. És hogy az újkori egyetem története sem más, mint erőszak és hazugságok láncolata, ennek bizonyossága éppen az első rektor, Kenézy Gyula szabadkőművességének titkolása. Endes professzor tudásban és emberségben mérföldkő volt, korszakok határán. Tényszerűen 1954-től haláláig élt Debrecenben. Ismerte a megelőző kor történelmét, megadta kora kritikáját, de talán elképzelni sem tudná napjaink valóságát.

Az eltitkolt szabadkőműves gyökerek

A következő dokumentumok Kenézy Gyulának, az első debreceni orvosrektornak azon tevékenységéről szólnak, melyek a mai történetírásból rendszeresen kimaradnak. Életének sikertörténete, az életrajzi és tudományos adatok gyűjteménye megtalálható Lampé Lászlónak a róla készült monográfiájában, ami 1995-ben jelent meg a Debreceni orvostudományi nagy alakjai c. sorozat 5. füzeteként. Kenézy volt szervező orvosprofesszor, udvari tanácsos, a bábaképezde igazgató tanára, városi tisztifőorvos, a Debreceni Egyetem első rendkívüli tanára (1908), első nyilvános rendes tanára (1914), az orvosi fakultás (akkor még csak tervezett) első professzora, 1918-ban az Orvosi Kar dékánja majd az 1920-21. tanévben rektor. Hajdúszoboszlón emléktábla hirdeti tevékenységét az alábbi szöveggel: „Szülész, nőgyógyász egyetemi tanár, városunk szülötte, az anya és csecsemővédelem harcosa, kimagasló érdemeket szerzett a Debreceni Orvostudományi Egyetem megalapításában.” (A tábla az egyetemet az avatás idején, 1981-ben meglévő nevével jelöli.) A mai Debreceni Egyetem főépületének előcsarnokában lévő újraállított márványtáblán neve „építési biztосként” szerepel. Máig nem hangzott el a kérdés, hogy miért kellett épp egy szülésznek építési biztосnak lenni. A válasz egyszerű, mai szóval „ez volt politikai küldetése”. Kenézy valójában a szabadkőművesség építőmestere volt, e szövetségben az emléktábla tanúsága szerint is együtt működött Baltazár Dezsővel, Magoss Györggyel és Vásáry Istvánnal.

Ami ezután következik, az az egyetem történetének és Kenézy életrajzának eltitkolt, szabadkőműves része, nemcsak a márványtáblákról hiányzik, de kimaradt a szocialista és az újabb eurokommunista kor hivatalos történetírásából is. Még a közelmúltban 95 éves korában elhunyt Balogh Istvánnak, a várostörténet ismerőjének is csak ennyi áll az 2004-ben megjelent közleményében: „Az eddigi feldolgozásokban kevés szó esik Kenézy Gyula szerepéről, és az egyetem létrehozása körüli másfél évtized alatt a város közvéleményének alakulásáról. Kevesen tudják, hogy ebben az ő irányítása alatt álló szabadkőműves páholynak mekkora szerepe volt. A város kulturális és gazdasági vezetői közül ugyanis legtöbben az ő nagymestersége alatt álló páholy tagjai voltak.”

Kenézy szabadkőművességének elhallgatott dokumentumai:

Kenézy Gyula dr., (1870-1931) városi kerületi orvos, bábaképző intézet igazgatója, majd egyetemi tanár, belépett a debreceni Haladás szabadkőműves páholyba 1891. febr. 6-án, 1893-ban I. felügyelő, 1894-1899- helyettes főmester, 1900-1913. dec. 19. főmester. Tehát 14 évig vezető főmester, 20 évig helyettes és rendes főmester, alatta indult virágzásnak a szabadkőműves páholy. 1901. ápr. 4. – 1906. között szövetség tanácsos, 1901-ben felesége zászlót ad a páholynak, május 17-én volt a zászlóavató nővér ünnep. Sokszor ünnepli a páholy. Így 1903-decemberben mint lelencházi igazgatót, 1909. május 7-én mivel 15 éve vezeti a kalapácsot, 1910. januárban pedig 50 éves születésnapját. Az egyetemről, szabadkőművességről stb. több felolvasást tartott, mely ki lett nyomtatva. 1913. dec. 14-én a Kőrösi Csoma S. páholy alapítása végett kilépett a Haladás páholyból.

Felvetődik a kérdés, hogy valójában miféle szabadkőművességet szolgált, azaz a humanizmus önzetlen lovagja volt-e Kenézy vagy ellenkezőleg, törtető, érdekvényesítő, idegen érdeket kiszolgáló, zsidóbarát szabadkőműves? „Egy titokzatos memorandum” címmel a Fehér újság 1920. augusztus 29-i száma az alábbiakban számol be Kenézy Gyula, hivatalában lévő egyetemi rektor egyik titkos küldetéséről.

„Kenézy Gyula dr. a Kőrösi Csoma Sándor páholy főmestere s ennek dacára a debreceni egyetemnek még mindig rektora, a napokban felutazott Budapestre.

Zsebében két memorandumot is vitt magával, a debreceni gyógyszerészhallgatók és orvostanhallgatók kérelmét a kultuszminiszterhez, melyben az orvosi fakultás megnyitását sürgetik. Feltűnő, hogy a memorandum a zsidó kérdést nem érinti és a fakultás megnyitásának egyedüli akadályául a tanári kinevezések elmulasztását állítja. Mintha egyéb objektív akadályai nem is volnának az orvosi fakultás megnyitásának.

Utána jártunk a dolognak és kisért, hogy a memorandum Kenézy sugalmazására íródott, az ifjúság nem is tud róla és az aláírások nagy része közönséges hamisítvány. Egyes túlbuzgó Kenézy-tisztelők 20-40 aláírást is ráhamisítottak a kérelemre. De jellemző, hogy a memorandumot még az a néhány aláíró sem látta, mert az aláírások egy külön fehér lapra gyűjtettek.

Persze a páholymester, mint az ifjúság tolmácsa fog szónokolni Tóth Lajos államtitkár előtt. (A miniszter már ismeri!)

Egyetemi körökben nagy felháborodással tárgyalják Kenézy újabb manőverét s az első ifjúsági gyűlés elégtételt fog követelni a titokzatos memorandum csempészet ügyében. A debreceni egyetemi ifjúság nem fogja eltérni, hogy az országot forradalmasító zsidó-barát szabadkőműves főmester képviselje a kultuszminiszter előtt.”

Csaknem egy évszázad távolából nehéz állást foglalni a cikk valódiságát illetően. Annak a biztos tudatában kell mégis hitelt adni ennek, hogy az egyetemi hallgatóság jó része ma is hasonlóképp cselekszik bizonyos rektori sugallatokra, példa erre akár a legutóbbi (2007-es) rektorválasztás ügye is. A másik dolog, ami alátámasztja az igazságot, hogy mindmáig homály fedi Kenézy és sok más neves egyéniség szabadkőműves múltját. Csak a hasonlat kedvéért: nemcsak Lampé Lászlónak a Kenézy Gyula életét és munkásságát bemutató egyetemi kiadványa példa e történelemhamisításra, de ugyanígy kimaradtak Lampé és professzortársainak életrajzából a pártállami funkciók és tevékenységek, melyek a nem dicsőíthető kommunista történetírás részei.

Kenézy szerepel abban a Kommunisták arcképcsarnokában, amely sorozat a Fehér újság 1920-as számaiban jelent meg.

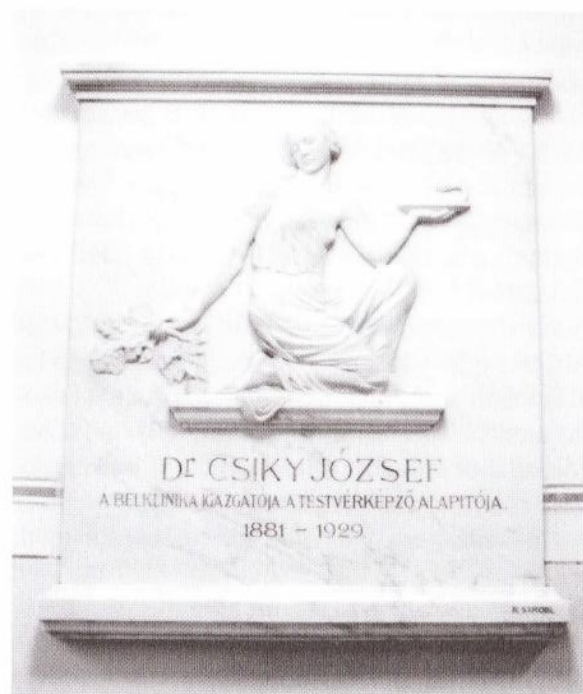
„Dr. Kenézy Gyula m. kir. Tud. Egyetemi ny. r. tanárt, a debreceni női és szülészeti klinika orvosprofesszorát nem mi, hanem önönmaga illesztette be arcképcsarnokunk keretébe, már 1919 év március 27-én, a Handler Gyula népbiztos által összehívott orvosgyűlésen, amikor minden hazafias és jóérzésű orvos igaz megbotránkozására védelmébe vette a minden tisztességet és törvényes rendet felborítani törekvő vérbeli kommunista orvosokat.

Mi ezt a képet és felejthetetlen jelenetet rögzítettük és most csak „előhívjuk”, felfrissítjük, hogy jól lássuk és lássa meg mindenki, miképpen viselkedett Ő, Debrecen „bálványa” a kommünuralom idején s hogy miképpen helyezkedett bele a kommunizmusba már azonnal a proletárdiktatura kezdetén.

Nem állítjuk mi azt, hogy kommunista volt ... ennek elbírálását másokra bizzuk ... mi csak azt állítjuk, hogy a kommunizmus eszméit magáévá tette, pártolta, s képes volt elhinni, hogy szerencsétlenné tett országunk javát és boldogságát a „burzsuj”-t irtó, minden törvényt és tisztességet felborító kommunizmus hozza meg; állítjuk, hogy befolyását és állásának minden tekintélyét tehát csakis a kommunisták érdekében érvényesítette, nem nézett sem vallást, sem Hazát.”

1919. március 27-én d.u. tartott orvosgyűlésen egyebek közt felvetődött, hogy van-e orvosi diplomája a már említett Handler népbiztosnak, akkoriban az egészségügy legfőbb dirigensének. Őt egyébként az orvosi kar egy része nem látta szívesen e helyen, mert nem szakértő, sőt mesterségét nem szerető kőműves legényből lett népbiztosnak tartották. Ugyanitt „Gyulay László kórházi főorvos öklével fenyegette meg e mindent felforgatni akaró csoportot s reájuk mutatva kinyilvánította, hogy ez az ordító banda egy kommunista érdekcsoport, mely nem szereti a tisztességes munkát, nem is azt keresi, hanem csak felforgatni akar mindent, hiszen még a törvény legelemibb követelményeinek sem tettek eleget, a mai napig sem, mert nem mutatták be orvosi okleveleiket a főorvosi hivatalnál kihirdetés céljából, miért is jelenlétük jogosultsága is kérdéses. Hasonló értelemben beszélt dr. Horváth Károly főorvos is, sőt viselkedésük után ítélve egyenesen kétségbe vonta azt, hogy oklevelük lenne. Dr. Varga Emil kerületi tisztiorvos is azon véleményen volt, hogy az orvosi oklevelüket, ha van, be kellett volna mutatniuk, mert ezt az 1876. évi törvény szigorúan előírja. A zajt dr. Kenézy Gyula ny. r. egyetemi tanár felállása és szólása csillapította le, ki a következőket mondotta: „Ósdiak, özönvízelőttiak azok a törvények, melyre előttem szólók hivatkoznak s ma számításba sem jöhetnek, ezek az emberek pedig ... az én embereim, ezekért én jót állok. Ebben a pillanatban tehát, amikor dr. Kenézy Gyula m. kir. Tud. Egyetemi ny. rendes tanár Handler Gyula népbiztos előtt megtette előbbeni nyilatkozatát a kommunizmus és kommunista orvosok javára; nyíltan és határozottan behelyezkedett a kommunisták kezébe.” Mindezt pedig még a magyar királytól nyert állásának tekintélyével tette, a „királyhűségről” átállva a kommunizmus oldalára! Továbbolvasva az eredeti dokumentumot: Kenézy „ezen felszólalásával azt a hamis kalmár mérleget, mellyel a kommunisták dolgoztak, azok javára billentette, kik minden törvényes rendet negligáltak; erős támaszpontot, lábat adott nekik, hogy legyen bátorságuk és kitartásuk tovább is dolgozni. ... Nagy elismerésének és megelégedésének jutalmául aztán kinevezte Dr. Kenézy Gyula egyetemi tanárt a „tizestanács” vagy másképpen az „egészségügyi direktórium” tagjául. Sokan hitték még akkor is, hogy dr. Kenézy Gyula, kit még a király nevezett ki egyetemi tanárrá, ezen kőműveslegénytől jövő bizalmat és kitüntetést egyenesen visszautasítja, vagy szokott betegségére hivatkozva az alól magát kivonja. – Ámde nem így történt, sőt ő lett az

„egészségügyi direktórium” legszorgalmasabb tagja és számtalan alkalommal igen sürgős előterjesztései voltak. ... nem lehet csodálni, hogy a vezetése alatt álló szülészeti és nőgyógyászati intézet hemzsegett a kommunista érzelmű orvosoktól s azokat ott nemcsak megtűrte, hízaltta, ápolta, hanem minden vonalon előtérbe is tolta és nem vette figyelembe, hogy azoknál sokkal tisztességesebb, hazafiasabb orvosok is vannak, kik a becsületes munkának és nem a kommunizmusnak és vad eszméinek éltek, hanem persze ... ezeknek volt mégis egy nagy hibájuk, hogy t. i. keresztények valának és nem zsidók! Izráel fiainak mindent elnézett az „egészségügyi direktor” úr. Különös kegyeltje dr. Balog (Eisenstein) Arthur volt, kinek mindenre szabadsága volt, ... férfi betegeket kezelt a szülésznői klinikán gennyes sebekkel; a kerületi munkásbiztosító pénztárnál, mint „professzor” szintén válogatás nélkül kezelt gennyes sebeket s betegeit kirendelte a klinikára további kezelésre; az állam Röntgen gépén röntgenezett, néha olcsón, néha drága jó pénzért...”

A mai egyetem területén a feliratok nem nevezik néven a szabadkőművességet. Az I.-es Belklinika bejáratánál az alapító emléktábláján a „testvérképző” szó azonban erre utal.

A következő összefoglaló cikk hangvételéből le kell vonni a kor stílusát, dagályosságát, de a benne szereplő adatok mégis forrásértékűek:

„Ha a nemzeti érzés lezüllesztésének, a magyar faji öntudat megalázásának, a vallásrombolásnak, állam- és társadalom felforgatásnak szobrot emelnének, Debreczenben, nem kellene modellért idegenbe szaladni, itt jár közöttünk, a bomlási processzus megszemélyesítője: Dr. Kenézy Gyula.

A hókusz-pókuszok fellengzős levegőjébe, magas piedesztálra kellene állítani, lehetőleg díszmagyarban, Zrínyi-mentében, - ómagyar fringiával és hajdusági bajuszpedróvel. Mert az ő maga machiavellizmusa nem vetette meg a tradicionális pózokat, ha a hatalomhoz a magyar etikett külsőségeiben kellett járulnia; testéhez egyformán klasszikusan simúlt: a díszmagyar, a vakolókötény, a rektori palást.

A szabadkőműves páholyokban intézményesen megszervezett antinacionalizmus és társadalmi rendbontás stúdiumaiból korán elnyerte a mesteri oklevelet. Az ateista, zsidó, anyagelvű elemek szolidaritásának emeltyűjével lendült a magasba, azok köréből, akik a viszontbiztosítás talpazatára állították egymás politikai érdekeit.

Az ő vezetése alatt működő maffiának hatalma egyre nőtt. A szimbolikus nagypáholy és kapcsolatai révén a nemzetközi szolidaritás védjegye alatt nyaldosták az államélet pilléreit és mikor az ő boszorkány konyhájának mérgezett lávája elöntötte a lelkeket és istentelen tanításának gyeptüzei végig kígyóztak a közéleten, egyszer csak azt vettük észre, hogy a város politikai eszmeköre teljesen a Kenézy által meghúzott tengely körül forgott és a szabadkőművesség határai közé volt rögzítve minden politikai hatalom.

Rögeszméje volt, hogy az egyetem létesítésének minden érdeme őt illeti; a páholy-reklám üvöltötte így. Állhatatos nekifeszüléssel akarta kieroszakolni, hogy az ifjúság oktató mesterei behódoljanak a szabadkőműves eszmekörnek és az általa félmjelzett emberek töltsék ki a katedrákat. Az ősi kálvinista főiskolából fejlődött állami egyetem keresztyén szellemét az orvosi fakultás zsidaival akarta majorizálni.

Emlékezetünkben van az a cinikus póz, melyben a keresztyén magyar ifjúság küldöttségét fogadta.

Mikor az ifjúság ultimátumában bejelentette, hogy az egyetem keresztyén-magyar jellegét erőszakkal is fenn fogja tartani, arcizmai, szemöldöke idegesen vonaglottak és kenetes dorgálásba tört ki. Majd

kedves íródeákja, az ország összes egyetemeiről kitiltott kommunista, Thury Levente útján a zsidó lapok védelme alatt öles interjúban pattozott az ifjúság ellen és „kultúrbotrány”-nak nevezte a mozgalmat.

A numerus clausus kérdésében a legkisebb érzelmi angazsmánt sem vállalt a keresztyén magyarsággal. Ő, aki mindég kétlaki életet élt, kétféle taktikát folytatott politikai matematikájának kuszált képleteivel legalább az oláh megszállás tartama alatt megmentette pozícióját. Kenézy a reformer, a progresszív, egyszerre buzgó legitimista lett; egy rosszul értelmezett törvényszakasz nyergébe pattant és hősies konoksággal védelmezte - a zsidóságot. Kicsinyes szekaturákkal akarta megbénítani a lelkek megmozdulását.

Utóbb, hogy az ébredő magyar korszellem a közélet más frontjai felől is megtépázta Kenézy hatalmi taraját, bizonyos ziláltságot és révedezést lehetett észrevenni rajta. Rezignáltan mondott le arról, hogy kiegyensúlyozza a szabadkőműves világnézet és a magyar nemzeti eszmekör erőkülönbségeit.

De most úgy látszik észrevette, hogy a kurzus letargiába esett és a buta vegetálás ingoványai felé csuszamlik, reaktiválni akarja magát és újra az egyetemen akarja leverni a feltámadás hídjának cölöpeit.

Il momento e venuto! – mondja a főmester és a cionista zsidóval büszkén építteti az egyetemet.

El vagyunk arra is készülve, hogy invenciózus rögtönzésekkel látszólag belesiklik az uralkodó áramlatba.

De mi nem kérünk ebből, többé már nem hiszünk neki. Annyira diszkreditálta magát és annyira tudjuk róla, hogy futó hangulatokkal szemben – állandó szabadkőműves érdekeket rejteget tarsolyában, hogy nem tarthatjuk kíváncsinak az egyetemen való maradását.

A magyar királyi egyetem szépséghibája marad, ha az állami rendnek, a nemzeti eszmének, a keresztyén világnézetnek ez az ellensége meg tudja feszíteni lábát az ifjúság nevelésének legmagasabb rendű csarnokában.”

Kenézy a szabadkőművességről számos előadást tartott, ami részben nyomtatásban is megjelent, az idézetek ezekből valók. „Mi a szabadkőművesség? ... emberek szövetsége. Jegyezzétek meg, hogy nem magyarok, németek, franciák fehérek vagy színesek szövetsége, hanem általában emberek szövetsége. A szabadkőműves eszmék nem tagozódtak soha és nem is tagolódnak soha földrajzi határok szerint. Ezek

az eszmék egyformák, ugyanazok a föld minden részén... Tehát a szabadkőművesség nemzetközi. Vannak magyar német, angol, szerencsén, hindu szabadkőművesek. De nincsen magyar, német, angol stb. szabadkőművesség. A Magyarországi Szimbolikus Nagypáholy nem magyar, hanem magyarországi... A szabadkőműves eszmék ugyanazok a bécsi, magyarországi, szerbiai, romániai páholyokban." (Már a korabeli kritika is felismerte ebben az „oláhbarátkozás”-ra baló buzditást.) A gondolat továbbélt a proletár internacionalizmusban, mely szerint például az erdélyi magyarság sorsát a román elvtársakkal, a román és magyar kommunisták együttműködésével kell megoldani. Ennek felsőfoka az Európai Unió gondolatmenet, ami értelemszerűen a szabadkőművesség európai csúcsa, mely szerint a problémákat az unión belül „testvéri együttműködéssel” kell rendezni. Ugyancsak Kenézy mondja ki azt a nagy titkot, ami válasz arra a ma közkézen forgó, a szabadkőművesség nyíltságáról és nyitottságáról szóló hazugságra. „A szabadkőművesség az egyetlen titok, amit elárulnunk nem szabad. Megmásíthatatlan törvény, hogy az erő érvényesül. A mi feladatunk tehát az, hogy a kitűzött cél szolgálatába nagyobb erőt állítsunk, mint amekkora utunkat állja. Erre csak egy módunk van, a tömeg tanítása, felvilágosítása. Ha érzi a tömeg valaminek a szükségét, azt megszerzi magának. Ha lehet békés úton, ha nem lehet erőszakkal. Ez a tétel mutatja a haladás útját.”

Kenézy megfogalmazása a jogról: „A szabadkőművesség lényege az ember veleszületett jogainak a megszerzése, fejlesztése... A jogfejlesztés, kiterjesztés munkájában mindig minden szabadkőművesnek természet-szerűleg, felszólítás nélkül, részt kell venni.” Ez a jogfejlesztés is (valójában a jog felülírása) tetten érhető a szocialista jogalkotásban, és ennek egyenes folyománya az, ami Göncz Árpád köztársasági elnöksége idején csúcsonyosodott ki az erőltetett tempójú törvénykezésben. Ő ezt működése kiemelkedő érdemének tekintette. Ezután pedig valóságos jogászok (Mádl, Sólyom) elnöki védőszárnyai alatt folytatódott az egyirányú folyamat, végeredménye pedig napjaink viharos közéletéből olvasható ki.

A szabadkőművesség mindig korhoz kötötten értelmezendő. Az 1875-ben Debrecen keletén alakult ősz és elfogadott skót szertartású „Haladás” páholy szentélyének megnyitásakor az Alkotmány első cikke így hangzott: „A szabadkőművesség emberbaráti, bölcséleti és haladási intézmény. Feladata: az igazság kutatása, a közérkölciség, a tudományok és művészetek tanulmányozása, s a jótékonyosság gyakorlá-

sa.” E magasztos elvek mellett a szabadkőműves utópiák kritikája már az 1920-as években megjelent: „Ha ... a főmester előre láthatta volna, hogy mivé fog a szabadkőművesség fajulni, nem hogy megnyitotta, de főmesteri kalapácsával verte volna széjjel a királyi gyülekezetet. Mert hiszen lehet, hogy a múlt század hetvenes, nyolcvanas éveiben a szabadkőművesek adtak még valamit alkotmányuk első pontjára, de később, különösen pedig az utolsó két-három évtizedben a három alapelv közül a progresszió volt az uralkodó plánéta, az emberszeretet és filozófia ehhez csak álnok és megtévesztő álarcul szolgált. Filantrópiát mímelve vagy hazudva támadták meg a társadalom és állam organizmusát és munkájukat álbölcséleti mezbe öltöztetve, tették azt teljesen tönkre. A fő azonban a haladás volt! Stréberkedni, csörtetni, tülekedni vezető állásokért, koncokért; szabad szerelmet hirdetve mérgezni a nemzetet pornográf kultúrával; csúfondárosan nevetségessé tenni mindent, ami magyar, piros-fehér-zöld; kiirtani a magyar nemzeti érzést, elhomályosítani, megingatni a magyar állameszméhez való ragaszkodást; a társadalmi osztályokat, felekezeteket, nemzetiségeket egymás ellen halálos viadalra uszítani; ezt nevezték ők haladásnak!”

A szabadkőműves Alkotmány I. pontja politikáról hallgat, ezzel szemben „a vak is látja, hogy a páholyokban nemcsak hogy politizáltak, de trónt és hazát, nemzetet és vallást romboló sötét és gonosz üzelmek folytak, persze az előírt ... komikus szertartások szigorú megtartásával. A jobb érzésű szabadkőművesek, akik mindezt észrevették, amint szerét tehették, siettek is a páholyok nyomasztó homályából ki a napfényre menekülni azzal a kijelentéssel, hogy aki az emberi nemtől örökre meg akar undorodni, az menjen a szabadkőművesek közé.”

Kenézy pedig mint fő szabadkőműves biztосként szolgált az 1914-ben megkezdett egyetemi építkezéseknél. Az eredeti szerződésben 12 épület szerepelt, 10 millió korona értékben. 1920-ban azonban váratlanul az eredeti tervtől eltérően két újabb klinikai épület létesítését határozta el a kultuszminiszter (ezúttal 30 millió korona értékben) és a vonatkozó szerződést egyben meg is kötötte a Tóth-Remenyik-Sebestyén céggel. Kezdetben ugyanis nem volt tervbe véve a szülészeti és nőgyógyászati klinika, mert Debrecenben volt Bábaképezde (ezt is Kenézy alapította), de nem volt tervben bonctani intézet sem, mert ezt pótolta a törvényszéki orvostani intézet. Mikor az építési bizottság - amelynek csak véleményezési joga volt - előterjesztése alapján Haller

kultuszminiszter megállapította a sürgősséget, és „kéz alatt” fel is szólította a Tóth-Remenyik-Sebestyén céget ajánlattételre, hamarosan a szerződéskötés is megtörtént. Megkerülték tehát Kossuth Ferenc akkori kereskedelmi miniszternek az ide vonatkozó rendeletét, a közszállítási szabályzatot, melynek értelmében minden állami építkezést nyilvános „árlejtésen” kell meghirdetni. A nyertes cég mindhárom tagja szabadkőműves, Sebestyén pedig zsidó, aki a vállalat igazi finanszírozója volt. A „Haller miniszter zsidóval építteti a keresztyén egyetemet” alcímű újságcikkben részletesen is olvasható történet szerint „Sebestyén Rezső atyja Schmil Dávid, a kolozsvári orthodox zsidó hitközség elnöke, hírhedt cionista vezér ... a kilencszázas években végzett korteskedései címén magyar nemességet kapott, de előnév nélkül. Nemsokára azonban akadt előnév is. A Tisza-féle választásoknál ugyanis a Schmil, azaz most már Sebestyén család Kálmán Gusztávnak a mandátumát tiporta ki, ami jutalom nélkül nem maradhatott. Mivel Székelyhídon volt nekik valami kőbányájuk, ennél fogva „rég” (!) magyar nemességük épségben

A Kenézy-villa előlnézetben a klinikatelep központi háromszögletű parkjában, a professzori lakosztályt a szemközti Szülészeti Klinikával az alagsorba süllyesztett folyosó köti össze

tartása mellett megkapták a székelyhídi előnevet.” Így történhetett meg, hogy a 40-50 milliós vállalkozást két kirakati kőműves gójjal (értsd: a cég mesterhármásában szereplő Tóth és Remenyik neveket) terhelt cionista cégnek adtak oda, - mégpedig „versenyen kívül”. Hogy mi épült meg ebből? A legnagyobb klinikaépület, éppen Kenézynek és hozzá a mai napig Kenézről elnevezett villa, átellenben a klinikával, közterületen, közpénzből, körülkerített közparkban, a klinikatelep közepén, saját úszómedencével – egyetlen professzor részére. Igaz, épült több társbérletes professzori villa is, de a főmesternek járt mégis a legnagyobb klinika és villa is. A módszert akár 100 évre előremutató beruházási politikának lehet nevezni. Kenézy nevét ma is viseli a villa, az új egyetemi könyvtár és a megyei kórház. Tisza István neve azonban lekerült az egyetemről, a korábban ledöntött szobrárt sem lehetett visszaállítani eredeti helyére, csak félretoltan, a kerítés mellett egy földdarabnyi helyet kiszakítva számára.

Az szabadkőművesek találkozóinak egykori színtere, a később könyvtárrá lett Kenézy-villa park felőli hátoldala, a terasz előtt korábban fürdőmedence is volt, az épület alatt pedig istálló

Ha a leírtak ebben a formában igazak, akkor nem az egyetem nevét (Tisza István vagy Kossuth) kellett volna levenni az intézmény hivatalos megjelöléséből, hanem ellenkezőleg: Kenézyét az említett 3 intézmény tábláiról. Kenézy nevének túlélése azt jelenti, hogy megvan a jogfolytonosság a debreceni egyetem első és jelenlegi rektora között, tágabb értelemben az 1919-es Tanácsköztársaság és a mai Magyar Köztársaság, az 1989-ben újrakezdődő, valójában az 1919-es hagyományt folytató történetírás között.

Tisza István újraállított szobra az egyetem kerítésénél (Kisfaludy Stróbl Zsigmond műve)

A találgatásra okot adó, jelképes Professzorok szobra Varga Imre alkotása

Titkos társaság-e a szabadkőműveseké? Természetesen, a bizonyíték a fentiekről való évszázados hallgatás. A szabadkőművesség soha nem az, aminek látszik, vagy láttatni szeretné magát. Ez ma kiegészül a „lát-hatatlan”, háttérben munkálkodó zsidósággal, és látnivalóan tolokódó érdekérvényesítésével.

Milyen eszmét szolgált már alapításakor a kereszténynek, protestánsnak is nevezett egyetem, ami meghatározó maradt az 1945 után működésében is? A kor nyelvén, 1933-ban megfogalmazva és ma is helytállóan így olvasható Márton Áron gyulafehérvári püspök Liberalizmus című írásában: „A liberalizmus a filiszter világnézete. A francia forradalomból megszületett polgáré, aki nagyképű, fitogtatott tudálékossággal ránevelődött arra, hogy az élet legnagyobb és mindig égető kérdéseit is közömbösen kezelje. Nem tagadja feltétlenül a túlvilágot, de nem is törődik vele. Lehet, hogy van Isten, de a vallás szerinte magánügy, s az életet az állam is és az egyes ember is minden valláserkölesi kötöttségtől függetlenül rendezheti be. Legnagyobb érték szemében a független emberi ész. Az igazságot az állapítja meg, és nem a valóság. Az erkölcsöket a korlátlan szabadság szabályozza, és nem isteni normák. Eredmény: kettős normájával kikezdte, nyers erotikába fulladt irodalmával, művészetével pedig teljesen szétdúlta a társadalom alapegységét, a családot. Gazdasági téren hirdetett és alkalmazott szabadversenyével meghizlalta az élelmesek kis csoportja, és a technikai fejlődés szédítő fokán megszégyenítő nyomorba nyomta a túlnyomó többséget. Ez a kis érdekcsoport a maga jogi elméletével a társadalmak élére állított minden ügyek korlátlan intézésére egy hazug, bőbeszédű, s inkább az érdekszövetkezetek és nem a nép akaratából összeálló tehetetlen parlamentet. Vagyis létrehozta a fájdalommal szenvedett átkos, kilátástalan mai életet.

A bolsevizmus édes gyermeke a liberalizmusnak. Marx és Lenin a legkövetkezetesebb liberálisok. Nem álltak meg félúton, a liberális tételekből lehozták a legvégső következtetéseket. Kant még annyit mondott, hogy az Isten létét nem lehet bizonyítani. Marx már biztosan hirdeti, hogy nincs. A liberális parlamentek sürgős teendőként hajszolták keresztül a házastársak elválását megkönnyítő törvényeket. A szovjet kódexben a házastársi viszony elő sem fordul.

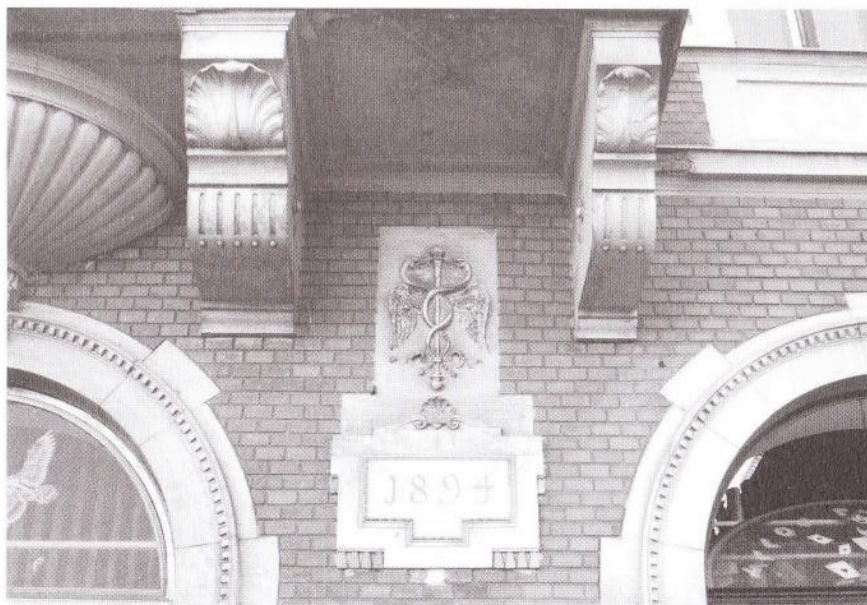
A tőke a liberális parlamentek mellett, sőt azokon keresztül úgy használta ki az ország népét, ahogy akarta. A Tanácsköztársaság államkapitalizmusa pedig egy elméleti gazdasági rendszer esztelen erőszakolásával idéz elő éhínséget, s a megindult éhes tömegeket lovasdandárokkal, vagy biztosan ölő gázzal ezer számra küldi kegyetlenül a halálba.”

Szabadkőműves jelképek a Kossuth utca 11. számú házon

A ház tetején kőoszlopok, mértani formákkal és az ötágú csillaggal

Az építés évszáma fölött a Merkúr-bot a szárnyaskígyóval, a kereskedelem jelképe

A Vörös Egyetem, avagy 2006-ban még mindig sántít a Sántha-ügy

Az 1919-es Tanácsköztársaság „vörös korszakának” egyértelmű folytatása következett 1945 után. A kettő között időszakot nevezhetjük „fehérnek” is, ami következetesen szerepel a bal és jobboldali történelemszemléletben egyaránt. Mindössze a megítélése, a szó árnyalása, s így valós tartalma szerepel másként. A kommunista történetírásban 1919 vörös, proletárdiktatúra (mily szépen hangzik, elnyomás a tömegek érdekében!), ami után jött a fehérterror. Ugyanaz a keresztyén kurzus megítélése szerint bolsevik vörösteror, amit a fehér zászlóbontás követett. A kommunizmus 100 milliós emberáldozata és egyéb tények sem voltak máig elegendőek ahhoz, hogy a végső tanulságok levonásában mindenki egyként értse Szolzszenyicint: *„A kommunistánál kártekonnyabb és veszélyesebb embertípust még nem produkált a történelem. Cinizmusuk, szemtelenségük, hataloméhségük, gátlástalanságuk, rombolási hajlamuk, kultúra- és szellemellenességük elképzelhetetlen minden más, normális, azaz nem kommunista ember számára. A kommunista nem ismeri a szégyent, az emberi méltóságot, és fogalma sincs arról, amit a keresztyén etika így nevez: lelkiismeret. A kommunista eltorzult lélek! Egészséges szellemű európai ember nem lehet kommunista! Nincs olyan vastag bőrt igénylő hazugság, amit egy kommunista szemrebbenés nélkül ki ne mondana, ha azt a mozgalom érdeke vagy az elvtársak személyes boldogulása így kívánja.”*

Ahogy Kenézy Gyula könyvet írt a szabadkőművességről, a szocialista kor ideológiáját 1947-ben hasonlóképp írásba adta Kettessy (Kreiker) Aladár. Ő a második világháború előtt és után is két-két évtizedig volt professzor, kiszolgálva mindkét rendszert. A „Szocializmus dióhéjban, amit minden szocialistának tudni kell” című könyvében részletezi Marx és Engels életrajzát, a materializmust és a dialektikát, a szocialista rendszereket, a három Internacionálét, a 25 éves magyar ellenforradalom bírálatát, a szocializmus etikáját stb. Bevezetőjében megállapítja: „Öntudatos (osztályharcos) szocialista csak az lehet, aki a szocializmus elméletével (ideológiájával) tisztában van. ... A szocializmus tudománya hatalmas épület, amely sok tudományágot foglal magában. Aki önállóan akarja művelni, annak az emberi tudáskincs nagy részére szüksége van, főleg alapos ismeretekre a történelemből, jogtudományból, közgazdaságtanból, filozófiából és a természettudományokból. ... Szociálpoliti-

ka, vagy szociális kérdés, megkerülése a szocializmusnak, amennyiben a kapitalista társadalmi rend kisebb-nagyobb bajainak enyhítésére és orvoslására törekszik, szemben a szocializmussal, amely a bajokat gyökeresen akarja kiküszöbölni.”

Az osztályharcról írva: „Szocialista szempontból mindig két alapvető osztály van: A kizsákmányolók (jelenleg tőkések) és a kizsákmányoltak (jelenleg munkások). A két osztály érdeke ellentétes: a tőkés több munkaidőt és kevesebb bért, a munkás kevesebb munkaidőt és több bért követel. Ez az osztályellentét lényege. Az osztályharc állandó. Ma az osztályharc már nemcsak bérharc, illetve, amennyiben ilyen jellege van, már csupán azért folyik, mert ez is meggyorsítja a kapitalista termelési rendszer felbomlását, hogy helyét a szocialista rendnek adja át. Mivel a szocialista rendszerben nincs osztálykülönbség, nincs többé osztályharc sem, ami az emberiség tartós békéjével egyenlő. Az öntudatos szocialistának mindig és minden módon támogatni kell a munkásság osztályharcát, hogy ez az állapot minél előbb bekövetkezzék.” Amit Kettesy könyvecskéjében mindössze 67 oldalon leírt, annak sok kötetnyi anyagát kellett az elkövetkező orvosgenerációknak „bibliaként” tanulni 5 tanulmányi éven át. A teljes szocialista orvoscépzésben ezek politikai gazdaságtan, marxista etika, filozófia és tudományos szocializmus című tantárgyakban öltöttek testet, az eszmei oktatásnak csaknem kötelező folytatása volt a marxizmus-leninizmus esti egyetem, a fentiekén túl a magyar és a nemzetközi munkásmozgalom történetével kiegészülve.

E szocialista kor, az önálló DOTE, Debreceni Orvostudományi Egyetem történetének további részletei bárki számára bárki számára hozzáférhetőek Bot György: A Debreceni Orvostudományi Egyetem története és professzorainak életrajza 1918-1988 című összeállításában, mely a Csokonai Kiadónál jelent meg 1990-ben. Mondandójában e vaskos könyvvel egyenértékű az a cikk, amely Leel-Össy Lóránt tollából jelent meg nem egészen egyetlen újságlap terjedelemben. Ennek címe: „Rubra mater”, Megjegyzések egy történeti és életrajzi könyvhöz, amiből 30 év hiányzik. Mivel ez az akkori (1990-es) Egyetemi Élet-ben látott napvilágot, ami bizonyára sokkal kevesebb embernek van meg, mint Bot professzor említett könyve, a tanulság kedvéért ez a jelen könyvfejezetbe csaknem teljes egészében belekerült. Szoltsenyicin határozottságú, a tudományos fórumokon és életrajzokban

maig hallgatnak róla. A „vörös egyetem” valódi arca pedig éppen az, ami a Bot könyvből kimaradt:

„A kiadvány igyekezett nagyon megfelelni annak a mai kíváncsiságnak, hogy a „Párt” még kisbetűvel se kerüljön bele egy felsőoktatási és tudományos intézmény történetébe. Így viszont az intézetek és főleg a professzorok életrajzi adatai nem felelnek meg a valóságnak, azaz hamisak, mert mind a Klinika, mind a professzorok, sőt a könyv végén felsorolt több száz orvostanhallgató élettörténetében nagyon is szerepelt a párt és annak eminensei.

Az Orvostudományi Egyetemnek és vezetőinek, professzorainak a történetében, életében a párt és annak ideológiája kifejtett pozitív és negatív hatásokat. Pozitív hatásnak lehet nevezni a klinika egyes részleteinek fejlesztését, új intézetek beállítását és egyes párttámogatás nélkül is tanszékhez jutó professzorok kinevezését stb. Negatív hatás pedig az elmúlt 4 év alatt történt igen sok egyéni, csoportot, osztályt sértő intézkedés, mellőztetések, korrupció, oportunizmus és még sorolhatnánk tovább a jelenlegi végeredményt látva.

Egyik megjegyzésem az, hogy azok a ma is aktív professzorok, akik a párt révén jutottak státusukhoz, majd a státuson keresztül sok-sok kedvezményhez és hazai, szocialista, sőt nyugati, nemzetközi kapcsolatokhoz, hogyan tagadhatják meg a tények teljes elhallgatásával azt a pártot, amelynek ők a legtöbbször köszönhetnek? Érdemes lenne elővenni 20-30 évvel ezelőtti, a pályázatukhoz mellékelt életrajzokat és összehasonlítani a könyvben megjelentekkel. Hogyan bízhatunk az olyan magas szinten lévő ifjúságunkat nevelő értelmiségi vezetőkben, akik ennyire megtagadják a múltjukat több évtizedre visszamenően. Sokan tették ezt – talán közülük is – a változás korszakában a vallásukkal, meg nem felelő származású szüleikkel, rokonaikkal, kollégáikkal, barátaikkal.

A sztálini és poszt-sztálini korszak a könyvben szereplők közül soknak szinte mindent megadott, mert meg is követelték, vagy jobb esetben ajándékba kapták. Véleményem szerint az elhallgatás ilyen formája mind a történeti, mind az életrajzi részekből, etikátlan és kétségbe vonja a könyvben foglaltak hitelességét. A mai kornak határozottan állást kellene foglalni abban, hogy ilyen látványos Saul-Pál fordulások nem léteznek és ha ezt valakik még dokumentálni is akarják, akkor azokra ráillik a ma divatos önmagukat és kollégáikat „átmentők” kifejezés. Tudjuk azt, hogy 44 év érdekekből eredő összefonódásait, a minden szinten

létező klikkeket (ma „lobby”-nak nevezik) nem lehet megszüntetni és helytelen lenne a múlt módszereit átvenni, amelyek a mellőztetéstől a börtönig, kivégzésig váltakoztak politikai rendszerünkben. A B-listázás is helytelen lenne, de az biztos, hogy az illetékesek által a múltban olyan sokat gyakorolt önkritika jól esne azoknak, akikkel annyi kedvetlen önkritikát gyakoroltattak.

Akarva-akaratlanul felmerül a bizalom kérdése: jövőendő ifjúságunk, orvosaink ilyen nevelők hatása alatt maguk is hasonló, elveiket gyorsan változtató, a nekik sok hasznot nyújtó pártot, embereket megtagadó egyénekké válhatnak. Ha a mai ifjúság már piedesztálon látja is az ilyen vezetőket, a szülőktől, ismerőseiktől tudja a valóságot és akkor nagyon kiábrándító lesz számára az.

Talán egy önvizsgálat után sikerült volna az életrajzokban, a történetekben néhány mondattal érzékeltetni – a történelmi hűség kedvéért – a pártos múltakat, a párt szerepét a klinikák történetében. Ez becsülete-re vált volna mind a szerkesztőnek, mind a szereplőknek. A túlzottan pártos múltú és karrierű kollégák pedig elérvén a hatvan éves nyugdíjkorhatárt – levonva a konzekvenciákat – emelt fővel mehetnének nyugdíjba, hiszen a dolgozók, tisztviselők, egyes vezetők számára ez még ma is szinte kötelező. Ezzel nemcsak lelkiismeretüknek, jellemüknek és a mai megváltozott kornak, hanem a számukra sokat nyújtó MDP-nek (Magyar Dolgozók Pártja) és MSZMP-nek (Magyar Szocialista Munkáspárt) is eleget tettek volna. Nyugdíjban is lehetne folytatni azt a magas szintű tudományos munkát (mint a könyvből olvashatjuk), amihez a pártjuk és/vagy tudásuk, munkájuk juttatta őket. Így átérezhetnék még azt, hogy milyen nehéz lehet magas státus és támogatók nélkül végezni a tudományos munkát pártvezetők, titkárnők, fordítók ösztöndíjak, külföldi kiküldetések, meghívások stb. hiányában.

Előnyök helyett hátrányokkal dolgozni és sikereket, tudományos fokozatot elérni legalább tízszeres energiával lehetett, ha egyáltalán megengedték. Ilyen értelemben lehetne csak igazi erkölcsi, politikai és gazdasági megújulást elérni, azaz önkéntes nyugdíjba menésekkel, hiszen annyit hallottunk a „nincsen nélkülözhetetlen ember” fenyegető jelszót, hogy ma már magunk is ezt gondoljuk a tisztességes és szakmailag megfelelő második, harmadik sor nevében.

Ellentmondó és vitatható a könyvnek az a taglalása, hogy 1918-tól egyes korszakok elhatárolása nélkül közli a tényeket és főleg so-

rolja fel a professzorokat. Így történhetett meg az, hogy az egyik boszorkányper áldozata (Sántha Kálmán) egy sorban szerepel üldözőivel. Finoman fejezik ki Kovács Ferenc professzor eltávolítását saját elmozdítói. Az életrajzokat egyes korszakok szerint kellett volna besorolni például 1918-1944, 1944-1958, 1958-1980-ig így lényegesen hűebb lett volna az egyetem, mind a professzorainak a története és akkor nyugodtan meg lehetett volna jegyezni egyeseknél azt is, hogy igen komoly párt és mozgalmi munkát végzett, netán párttitkár vagy munkásőr is volt. Orsós professzornál tudniillik megemlítik a jobboldaliságát, akkor erre vonatkozóan a többi professzornál is lehet a pártállásról beszélni. (Érdekes módon azt már nem említik meg, hogy Orsós professzor igazat állapított meg a katyini tömegsírokkal foglalkozó bizottság tagjaként.)

Mindig tiszteltem azokat az embereket, akik nem szégyellték származásukat, vallásukat, politikai vagy tudományos nézeteiket és annak megfelelően, becsületesen éltek. Ma is így tiszteltem a meggyőződéses, tisztességes, nem harácsoló, nem kegyetlenkedő, baloldali nézeteiket megtartó, korrigáló és azt kifejező baloldalon helyezkedőket. Az más kérdés, hogy mennyi bajt csináltak elvtársaik, mennyit tévedtek ideológiájukban és politikájukban, ami a jelenlegi súlyos helyzethez vezetett. Érdekes módon ezt az anyagi és erkölcsi válságot jobban megszenvedik az alacsonyabb beosztású, kisebb fizetésű dolgozók, mint a múltjukat megtagadó, vezető beosztásokban lévő opportunisták. (Úgy gondoltam pedig, hogy Fouché-izmus csak az akkori forradalmi korban létezhetett.)

A gyors ideológiai-politikai pálfordulást mutató tudósok tudományos munkáinak az értéke, igazsága is megkérdőjelezhető. Hogyan bízzunk olyan tudós állításaiban, következtetéseiben, aki filozófiai, politikai meggyőződését egyik napról a másikra megváltoztatja, úgy hogy még említésre sem méltatja az őt magas polcra juttató ideológiát.

Még egy kritika a könyvről: egyes intézetek, professzorok történeteinél a terjedelem és érdem nem felel meg a valóságosnak. Például mindenki által világhírűnek ismert és elismert régi professzorról alig húsz sor íródott, tanítványa pedig csaknem két oldalon át méltatja magát és világhírét. Másik aránytalanság az, hogy az általam is jól ismert nemzetközi hírű professzor, akinek az életrajza végén csak két szerény szakmai kitüntetés szerepel, alig írt magáról háromnegyed oldalt (és még

hozzá mindig vallotta és gyakorolta vallásos felfogását is). A túl hosszú és magasan szárnyaló méltatások emlékeztetnek a pártmunkát jellemző dicsőítésekre.

Elnézést kérek a szerkesztőtől, lektoroktól és ön-lektoroktól, amiért egy mindig (jelenleg is) pártonkívüli, Debrecenben 1952-ben végzett, mindig a becsületes, kemény, etikus munkát és tudást előtérbe helyező orvos kritikát mer gyakorolni a nagyhírű Orvosegyetem almanachjáról, de úgy érzi, hogy ezzel tartozik azoknak a kollégáknak, akik hosszú évekig még nála is többet szorongtak, esetleg szenvedtek, majd megtörve eltértek vagy eltérítették eredeti célkitűzéseikről, kitűzött ambíciójuktól.

A cikk íróját semmiféle bosszú vagy irigység nem vezérli, amikor sorokat leírja, de mint aki mindig idealista volt, úgy gondolja, hogy egyesek talán elgondolkoznak és átéreznek valamit az általuk nagyon irányított egyetemi történelemből és elfogadják azt, hogy egy magas szintű intézmény történetéből nem maradhat ki több évtized ideológiája, illetve annak negatív vagy pozitív hatása (intézményi és egyéni). Mi intézményünket akkor is „alma mater”-nek (édesanyának) szeretjük volna tekinteni, amikor az „rubra mater” (vörös anya) volt, mert sok szép emléket is adott a tudás, erkölcsi felfogás mellett, ami hálára kötelez. Irigység sem vezérli a cikkíró, mert etikus életvezetéssel mindig gyakorolta orvosi tevékenységét és tudományos eredményeket is ért el.”

Sántha életrajza egyébként kiemelten (egyetlenként) szerepel abban az összeállításban is, ami a 75 éves DOTE-t mutatja be (DOTE-émlékönyv, 1994), ebből egyébként még az alapításkor bábáskodó és építő Kenézy szabadkőművessége is kimaradt. A Sántha-életrajz megjelentetése azt sugallja, hogy a hivatalos fórumok tagjainak tudat alatt még mindig van lelkiismeret-furdalása. Sőt még **2006-ban is sántít a Sántha-ügy**, halálának 50. évfordulóján.

Sántha Kálmán (élt: 1903-1956) a Debreceni Orvostudományi Egyetem professzora volt, akit az ötvenes években meghurcoltak, koholt vádak alapján a tudományos élet vezetői elítélték, katedrájától megfosztották. Neve tudományos munkássága mellett az ún. Sántha-ügy megjelöléssel vált egy korszak jelképévé. Az említett 75 éves DOTE emlékkönyvben megjelent életrajz szerint: „Sántha Kálmán 1937-ben kezdett el Debrecenben dolgozni, amikor a klinikán önálló idegsebésze-

ti osztály még nem létezett. 1939-ben 36 évesen már egyetemi tanár lett. Alapvető célja volt megteremteni Debrecenben a magyar idegsebészetet. A debreceni Idegklinikát az ország neurológiai és idegsebészeti központjává fejlesztette. Klinikája a német megszállás alatt az üldözötteknek is menedéket adott. 1945-ben újjáélesztette a szünetelő Debreceni Orvosegyesületet, amelynek 3 évig elnöke volt. 1946-ban az MTA rendes tagja. Jelentős fejlesztéseket vitt véghez az Idegklinikán,

Az egyetem az áldozatnak állított emléket a szoborparkba

többek között elkészült az idegsebészeti műtő, amelynek felszerelését 1949-ben megkapott Kossuth-díjából vásárolta meg. Már 1948-ban lemondott a Magyar Tudományos Tanácsban viselt tisztségéről, mert a tudományos- és kulturpolitikát elhibázottnak tartotta. Tiltakozott az egyetemi katonai oktatás bevezetése ellen. A Magyar Tudományos Akadémia elnöksége 1951. június 18-án kizárta Sántha Kálmánt. Közben az Egészségügyi Minisztérium is fegyelmi vizsgálatot folytatott ellene. A debreceni klinikáról elbocsátották, Balassagyarmaton folytatta munkáját. 1954-ben tört meg a jég, Sántha Kálmán az Ideggyógyászati Szemle főszerkesztője lett, és az Akadémia vezetése 1956-ban ismét az MTA rendes tagjává nyilvánította. Ő azonban ezt visszautasította. A debreceni egyetem is megmozdult, és 1956. augusztusában az egészségügyi miniszter visszahelyezte Sántha Kálmánt katedrájára. Ez az erkölcsi elégtétel azonban már későn érkezett. Sántha professzor 1956. december 12-én 53 évesen meghalt.” Ennyiből áll az 1989-es „rendszer váltás” utáni vélemény. További részletek és dokumentumok pedig feleségének, Majerszky Klárának a róla megjelent könyvében olvashatók.

Sánthát 1945 óta a Magyar Kommunista Párt megfigyelés alatt tartotta, mivel ismerték nézeteit. „A tudomány számíthat rám, de ideológiai nevelő nem leszek, ám hogy én hallgatóimat jóra fogom nevelni, az biztos.” – mondta nyíltan. 1950-ben Debrecenben orvoskari ülésen tárgyalták a katonai oktatás bevezetését, amit Sántha természetesen ellenzett. Ezzel kapcsolatos véleményére az Egészségügyi Minisztérium a következő állásfoglalást adta: „Professzor Úr, most már nem is ellenfél többé, hanem ellenség.”

1951-ben az egyetemi katedráján elmondottakból született az elhíresült „sztahanovista előadás” megjelölés, mivel az ott elhangzottak nem a sztahanovisták dicséretéről szóltak. Erről a professzor hallgatói feljegyzéseket készítettek, de mondandójának kiforgatásával az alábbi jelentés született: „Az előadáson az elmebetegségeket kiváltó fizikai és lelki tényezők szerepéről volt szó. Itt felemlítette Sántha Prof. a sztahanovisták példáját.” Aláírás: Andosházy IV. é. oh. Egy másik jegyzet szerint: „A sztahanovistákra vonatkozó példa ez volt...” Fazekas László IV. é. oh.. Az egyetem rektori hivatalának 1950-51. évi IV. éves hallgatók jegyzékében azonban ilyen nevű hallgatók NEM szerepeltek! E jelentések mégis léteztek, és álnéven írva is alapjául szolgálhattak egy olyan „boszorkány-perhez”, melyben a Magyar Tudományos Akadémia

is boszorkányos gyorsasággal hozta meg döntését. Az akkori főtitkár (Erdey-Grúz Tibor) és az elnök (Rusznay István) aláírásával megtörtént Sántha kizárása e legfőbb tudományos testület tagjai sorából. Sánthát megfosztották debreceni katedrájától, és egy kisváros kórházába helyezték. A sors ironiája, hogy később, még Sántha életében ugyanazok aláírásával megtörtént a rehabilitálása, megállapítván, hogy az akadémiai kizárására hozott testületi döntés minden alapot nélkülözött. E határozat már nem állíthatta vissza Sántha debreceni tevékenységét, mivel a meghurcolást követően kialakult betegségében 1956 decemberében a professzor elhunyt.

2006 februárjában az időközben megszűnt Debreceni Orvostudományi Egyetem (átalakulva DEOEC-cé) több napos tudományos emlékülést rendezett Sántha professzor tiszteletére. Ezen kitűnő orvostörténeti és Sántha életútját megjelenítő előadások hangzottak el, felidézve a professzor emberi tartását és szakmai erényeit. Az emlékkonferenciát a Magyar Orvostanhallgatók Egyesülete és a debreceni Sántha Kálmán Szakkollégium rendezte. A helyszín azonban az az egyetem volt, ahol nemcsak az ötvenes évek elején történhetek meg a már említett események, de az ezt követő évtizedekben jelentős karriert futhatott be az, aki a „boszorkányperben” maga az áruló volt. Sőt, vérszerinti és szellemi (kommunista eszmei) rokonai mind a mai napig vezető beosztásban lehetnek ugyanitt. Maga a Sántha Kálmán Szakkollégium igazgatója, aki az érdeklődő orvostanhallgatók mai szellemi irányítója, személyében a pártállami vezetők neveltje, aki ugyanannak a rendszernek kegyeltje, és így a rendszert nem váltó értelmiség jellegzetes figurája. E tények fontosabbak az illető nevének megemlékezésénél és magyarázatot ad arra is, hogy az emlékülésen az ötvenes évek megidézésakor a Sánthát eltávolító neve még 2006-ban sem került kimondásra. A konferencia ünnepi légkörében e tények nem jutottak a most felnövekvő orvosgenerációk tudomására. Sántha professzor emlékének megcsúfolása, hogy a zárszót a nevét viselő szakkollégium kommunista lelkületű volt rektora mondta.

E történésekkel párhuzamosan és hasonló lelkülettel történt meg (illetve maradt el igazi formában) az 1956-os forradalom 50. évfordulójának megünneplése. Példa erre a Sántha-ügy mellett a budapesti 56-os jubileumi emlékmű, a kommunisták utódai által felavatott Dózsa György úti dollárpiramis, ami a Rákosi által lerombolt Regnum Maria-

num templom, majd a Sztálin szobor helyére kerülhetett. Sorakoznak tehát a történelmi példák, miképpen koszorúzhat a gyilkos, ünnepelhet az áruló. De mindaddig késik az igazság kiderítése, amíg az összeesküvés leleplezésével magukat az összeesküvőket bízzák meg.

„Igaz s kitartó, hűszívű férfiút
sem pártütőknek bujtogató dühe,
sem rémítő tyrannus arca
meg nem ijesztheti.
Rettenthetetlen, hogyha Föld s Ég
összerogy is, s a romok lesújtják.”

(Horatius idézet,
Sántha Kálmán sírkövén)

A Kádári derű kora, a Rákosi rendszerben megalapozott karrierek
a következő évtizedben teljesezhetnek ki. Igaz, 1956-ot senki nem nevezi
megvalósult rendszerváltásnak.
A kép bal szélén Szabó Gábor rektor.

Eurokommunizmus: sikertörténet vagy a hazugságok kora Gyurcsánytól Fésüsig

Az ország (és a debreceni egyetem) 1989 óta a meg nem valósított rendszerváltás korát éli. Ez a ma még általában névtelen korszak jelölhető eurokommunizmusnak, utalva az európai értékek álságosan buzgó idézésére, az egyébként tőkés alapú, bár kommunista látszatot keltő rendszerben. Közzsereplői természetesen a szovjet ideológián nevelkedve ezúttal újfajta európai szemléletre váltottak, a volt Szovjetunió csatlósai pedig immár szabadnak, ismételten felszabadítottanak nevezve az Európai Unió gazdasági jármába hajtották országukat. Ebből a szempontból mintaértékű (ha nem is követendő) Fésüs László akadémikusnak, a Debreceni Egyetem jelenlegi rektorának az életrajza: „1983-ig MSZMP pártcsoporthoz tartozott, munkáját pontosan és környezetének megalapozásával végezte. Több egyetemi szintű vitaanyag, jelentés elkészítésében is részt vett. 1983–85 között az Amerikai Egyesült Államokban volt tanulmányúton.” Ezen ideológiai és elméleti alapok birtokában 1987-ben egy orvostudományi intézetbe adott be pályázatot, melyet a következő indoklással hirdettek meg: „Az új docensi állás létesítése a megváltozott tudomány-finanszírozási rendszer (állami megbízások, projektek stb.) okozta megnövekedett feladatok miatt vált szükségessé.” Mintha az egyetemen nem az „oktass többet jobban” elv lett volna a fontos, hanem a jövőbe mutató adminisztráció, már a rendszerváltás előtt is, ami azóta láthatóan beérett. A ún. rendszerváltásnak közvetett bizonyítéka, hogy az életrajzok pártfejezetei kimaradtak az azóta megjelent évkönyvekből. Az előbbi rektori életrajz integráns része, hogy még orvosegyetemi rektorhelyettes korában ő volt egy 30 millió dolláros világbanki pályázat koordinátora. Később szintén ő, immár az egyesült egyetem akadémikus rektoraként írta alá ugyanennek a beruházásnak a támogatását. (mintha a joggyakorlatban egy per elsőfokú tárgyalásának ügyvédje azonos személy lenne a másodfok független bírójával.) E pályázatban szerepelt először az akkor és azóta is minden formájában túlméretezett beruházás, mely első (és akkor egyetlen változatában) éppen a védett Botanikus kertbe született. Később ha nem is ide, de épp a védett terület szélére mégis megépült a formailag látványosnak nem nevezhető óriás beruházás. Egy akkoriban készült rektori interjúban, arra a

kérdésre, hogy mostanában mit tesz „az aktahegyek tetejére”, azt válaszolta: „A beruházásokat kell révbe juttatni, és az integrált rendszerbe kívánjuk hozni az egyházi intézményeket is.” (Azóta a beruházások kivétel nélkül megvalósultak, az egyházi intézmények pedig maradtak a falakon és a szervezeten kívül.)

Hogyan és főleg miből építkezik az egyetem? Általában elfelejtik feltenni a kérdést, a végeredmény láttán pedig sokan szörnyülködtek már eddig is. E sorok írója is feltette a kérdést, további irodalom a könyv végén a jegyzékben található. A módszer pedig igencsak szakállas, mondhatni évszázados, így elég idézni a Kenézy korabeli másik páholytagot, Aczél Gézát:

„Kedves Testvérem! A városi törvényhatósági bizottsági közgyűlésen gyakran tapasztalhattad, hogy a hozott határozatokban nem mindig jutnak érvényre azok az elvek, amelyek a mi intencióinknak megfelelnek. Ennek okát pedig főképpen abban találjuk, hogy nem beszéltük meg előzetesen egyik vagy másik kérdésben kialakult álláspontunkat. Ezért szervezkedésre, mint erősségünk biztosítására van szükség, mert csak így juttathatjuk érvényre általános emberiességi és városunk haladása érdekében egyformán kívánatos elveinket.

Hogy közelálló dolgokra utaljunk: épp az e havi közgyűlésen történik meg a törvényhatósági bizottsági tagoknak a szakbizottságba való beosztása. Számos ügy mikénti intézése éppen attól függ, hogy kiknek van a szóban forgó szakdolgozatra beleszólásuk.

Objektív hozzászólás csak azoktól eredhet, akik a dolog lényegét értik, tehát szakemberek és elfogulatlan ítéletük alapján a köznek javára munkálkodhatnak.

A fentiekben vázolt eljárások megbeszélésére szeretettel kérünk, légy szíves e hó 16-én, szerdán este 6 órakor a Kőrösi Csoma Sándor páholy Vár utca 10. szám alatti helyiségben megjelenni.”

A kőműves testvérek, ahogy magukat nevezni szokták össze is jöttek, s a városi közgyűlésen felmondták a jól összetanult leckét. A „vankolás” végeredménye: „A közgyűlésen a 22 bizottságban összesen 58 bizottsági állást töltöttek be. Néhányan több állást is kaptak, úgy hogy az 58 bizottsági helyet 46 ember nyerte el.

A 46 beválasztott bizottsági tag közül 30 szabadkőműves és zsidó volt. A szabadkőművesek tehát 65%-os majoritásban dominálták a városi politikát.

Hogy a közelet egyéb ágaira is kiterjesztették egymást protegáló működésüket, az kétségtelen.

A keresztyén szellem pedig hiába harcolt ellenük; a titkos szövetségek machinációja vígan és a teljes siker biztos tudatában űzte aljas játékeit. Ami a nyilvánosság előtt lejátszódott, az csak – komédia volt.”

A Debreceni Egyetem ma „város a városban”, a választási és szavazási gépezet itt sem működik másképpen. Így nincs semmi csodálkoznivaló azon, hogy 2007. márciusában a Debreceni Egyetem szenátusa ismét rektorra választotta az egyetlen jelöltet, Fésüs László akadémikust, az Orvos- és Egészségtudományi Centrum elnökét. Orvosrektor került megválasztásra az agráros után akkor, amikor már megtörtént a magyar mezőgazdaság tönkretétele és jelenleg az egészségügy rendszerének szétzúzása zajlik. Fésüs Lászlónak ehhez (a vizitdíjhoz, a kórházak bezárásához) nincs szava, ő építkezik. Ugyanannyi milliárdból, mint amennyit a vizitdíjból akar beszélni az ország, a lakosság apró 300 forintjaiból, mert az egészségügyre nincs elég állami pénz. Luxus beruházásra mégis van fedezet.

Az egyetemen egymást érik a milliárdos beruházások. Balról Nagy János, éppen rektorként, a háttérben Fésüs László Centrum elnök, akik egymást váltották a vezető beosztásokban

Fésüst a tudatlanság vagy a pénzvilág előtti hódolat juttathatta a rektori székbe. Ma orvosi diplomája van (de tudása nincs) Molnár Lajos leköszönt, Horváth Ágnes jelenlegi egészségügyi miniszternek és Kóka János gazdasági miniszternek. Velük épülhet át a magyar egészségügy, amit reformnak csúfolnak. A negyedik lehet e névsorban Fésüs úr, aki szintén nem orvosi munkát végez. Ha orvosnak nem, de rektornak alkalmas? Tudvalevő, hogy Fésüs az MSZMP oszlopos tagja volt a Kórélettani Intézetében, melynek vezetői és szellemi neveltjei a szocialista vezetők sorát adták az egykori DOTE-n. A mai hallgatók (és a szenátusi szavazásra jogosult 18 HÖK – értsd: Hallgatói Önkormányzat – képviselő) ezt valószínűleg nem tudja. Pedig látniuk kellene, hogy a szakállsra dagadt Gyurcsány-botrány korában Fésüs ugyanannak a hatalomnak a kiszolgálója, múltja is azonos Gyurcsányéval, Hillerével, valamennyi országrontóval, a ma is irányító egykori KISZ-brigád tagjaival.

Fésüs mai életrajzával tehát félrevezet, becsap, de van tudományos hazugsága is. Ha a fentiekből csak egy dolog is igaz, joggal mondható rá a hármasság: lop, csal, hazudik. Debrecen az ország tükre, mondta egykor Jókai. Így van ez ma is, amikor Gyurcsánytól Fésüsig terjed a láncolat. Gyurcsány bevallotta, Fésüs alattomosan, póker arccal teszi ugyanazt. Így lett a túlélő kommunizmus (szellemileg és fizikailag) bebetonozva az országban és Debrecenben is.

Egy rektori tudományos (valójában tudománytalan) hazugság, ami mellett elnézett eddig a közvélemény. Nemrég „társadalmi célú hirdetés” cím alatt sokszor ismételve került a DTV (Debreceni Televízió) adásába annak a 12 milliárdos nagyberuházásnak a hirdetése, amit az intézmény rektora személyesen reklámozott.:

„A magyar lakosságot leginkább sújtó két betegségcsoport a szív és érrendszeri valamint a daganatos betegségek hatékonyabb megelőzését és gyógyítását valósítjuk meg az Augusztus programban a Humán erőforrás Fejlesztési Operatív Program keretében az Európai Unió társfinanszírozásában. A 9 milliárd forint értékű, az Európai Uniótól érkező valamint a 2 milliárdos állami támogatáshoz a Debreceni Egyetem Orvos- és Egészségtudományi Centruma 1,5 milliárd forint összeggel csatlakozik. 13 000 négyzetméter új épület készül el, 15 000 négyzetméter felújításra kerül, több mint 90 éves intézményünkben. Az Észak-alföldi és Észak-magyarországi régióval létrehozott egészségobszervatórium segítségével folyamatosan figyeljük a lakosság egészségi állapotát.

Mindettől azt várjuk, hogy 5 év múlva 12 %-kal csökkenjenek a halálozások, és kétszer 15000-rel kevesebb lesz a táppénzes napok száma. A két régió lakosai egészségesebbek és munkaképesebbek lesznek.”

A jól fésült rektor mondatai, bőrfotelből, a szédítő számok mögött kevesen veszik észre, hogy az egésznek nincs tudományos alapja. Mindkét betegségcsoportban egyszerre és éppen 15000-rel lenne kevesebb a táppénzes napok száma? És egyáltalán, ki fog itt lakni 5 év múlva, kikre vonatkozik a statisztika? Nem fontos, fő az építkezés. Mindez pedig hamis jelszavak mögé rejtve: „Európa itt épül” – nem Európa épül, hanem valakik, valakiknek építkeznek. Ehhez kell az Európa Terv, EÜ Min Strukturális Alapok Programirodája, ezért dagályos az „Értékünk az ember” – Humán erőforrás Fejlesztési Operatív Program, és ez alá dolgozik folyamatosan az Egészségügyi Minisztérium Molnár-Horváth-Kincses mesterhármasa.

Az új Élettudományi Központ 5 fésűfoga a maga szocreál valóságában

Útban az Élettudományi Központ felé a tudomány diadalíve alatt

Az óriás kapu az új Kenézy Könyvtár toldaléka

Sólyom László, a környezetvédő köztársasági elnök kitüntetéses doktoravatáson, Fésüs László nyakában rektori lánc, a szabadkőművesség jelképeként

Az építkezések folyamatosan a Nagyerdő rovására történtek, amit nem lehet pótolni dézsába ültetett fákkal (az Orvos- és Egészségtudományi Centrum főbejárata)

A Kórélettani Intézet Kesztyűs Lóránt rektorsága idejéből (1950-es évek)

Az Elméleti Tömb Szabó Gábor rektorsága idejéből (1970-es évek)

Milyen építmények emelkednek a DEOEC területén, az egykori Nagyerdő helyén, arról a hallgatóknak is megvan a véleménye. A legújabbat, az Élettudományi Központot pl. Fésűs Plázának hívják, ami valójában nem különbözik a korábbi szocreál tömböktől. A mindenkori hatalom (és főleg a pénz) birtokosai ugyanilyen stílusban építették meg koronként változóan a Kórélettani Intézetet, majd az Elméleti Tömb toronyházát, mert akkoriban minden város és tehetős egyetem toronyházat épített. Most eljutottunk a fésűsfogas vasbeton variációhoz. A Debreceni Egyetem egyedülálló abban is, hogy honlapján az első fénykép az intézmény rektorát és a legfőbb építési vállalkozót mutatja, az utóbbit közelebből, tehát nagyobbak is ábrázolva. Mindketten egy szerződés aláírás pillanatában vannak, tehát az egyetem igazán megbecsüli a velük együttműködőket. E nélkül valószínűleg nem is lehetne ilyen méretekben építkezni. Így voltak „Szentháromságban” összefonódva rektor, minisztériumi államtitkár és építési vállalkozó a század elején Kenézy korában, majd a dicsőített szocializmusban, és nincs ez másként most sem. Az egyetem legújabb hírei, a sikertörténet részletei, a beruházások alapkövetétele, avatása stb. természetesen megjelennek az internetes honlapokon is, felkínálva a hozzászólás lehetőségét. Ezekhez a hírekhez nem szoktak véleményt fűzni. Nincs értelme, az egyetemmel nincs párbeszéd. Ennek pótlására született ez a mostani írás is, de a kérdés továbbra is nyitott, lesz-e erről valakinek véleménye? Legalább az elolvasásában reménykedhetünk.

Rectori nyilatkozatokban sincs hiány. Találják meg helyüket a fiatalok a világban – ez volt a címe egy utóbbi „gyurcsányi” ajánlatú cikkben. A legutóbbi sajtókérdésekre adott válaszokat itt is érdemes idézni:

Riporter: Versenyezni az igazán tehetséges emberekkel lehet, őket kell helyzetbe hozni. Minél többen kerülhetnek be és szerezhhetnek egyetemi diplomát, az annál kevesebbet ér. Milyen terveik vannak arra, hogy növekedjen a DE oklevelének értéke?

Fésűs László: – Szerintem a DE-en szerzett diploma értéke jó, vannak kiemelkedő hírűek is. A társadalmi elvárás az utóbbi időszakban egyre inkább afelé orientálja a fiatalokat, hogy piacképes szakmákban szerezzenek végzettséget. Határozotabb döntések kellenének a kormány részéről is, hiszen az állami támogatású keretszámokkal jelentősen tudja befolyásolni az egészségesebb szerkezet kialakulását. A térítéses képzésben teljesíthetőek az állami keretszámok feletti igények. Figye-

lemmel kísérjük végzett hallgatóink elhelyezkedésének mutatóit, ezeket is szem előtt tartjuk a keretszámaink kijelölésekor – bár az utóbbi nem csak tőlünk függ.

Riporter: Mint látjuk, az egyetem mindinkább vállalkozásként kényszerül működni. Hatalmas pr-értéke volna, ha a legjelesebb professzorait sikerülne – jó értelemben véve – sztárolni. Ön szerint hány ilyen oktatójuk van?

Fésüs László: – Kétféle jó oktató van. Az egyik nagyon népszerű a diákok körében, akiktől egyébként állandóan kérünk és kapunk visszajelzéseket, mely tanárokat szeretik. És vannak olyanok, akik a tudományos életben szereztek nagyobb elismerést; a kettő nem feltétlenül esik egybe. Igyekszünk népszerűsíteni tanárainkat, például a helyi rádiók műsorában és úgy látjuk, vevő erre a szélesebb közvélemény is. Kiépítettünk olyan érdekeltségi rendszert, melyben az oktató, kutató anyagilag is jól ár, ha kutatási eredményeit a piacon hasznosítja. Aki élni akar a lehetőséggel, annak biztosítjuk a feltételeket. Már csak azért is, mert ha ilyenformán ki tudják egészíteni jövedelmüket, akkor nem vándorolnak el tőlünk. Az alkalmazott területeken történő kutatások és eredmények ráadásul újabb fejlesztési forrásokat is hoznak. Nagy lehetőségeket látok az induló Pharmapolis Tudásközpontban, mely szolgáltató és termelő funkciót is ellátna és a bevételt az egyetembe forgatnánk vissza. A többletbevétel szerzési témához kapcsolódik a külföldi hallgatók képzése: ez üzlet, de egyben nemzetközi szintre emeli a képzéseinket. *Saját ügynökhálózatunk van, mely a világ 50 országában toborozza a hallgatókat.*

„A Debreceni Egyetem Orvos- és Egészségtudományi Centrum (DE OEC) felkerült a legdinamikusabban fejlődő közepes és kis méretű szervezeteket díjazó EUROPE'S 500 ranglistára. A EUROPE'S 500 a kontinens 500 legsikeresebb közép- és kisvállalatáról készült objektív rangsor. A besorolást az európai Entrepreneurs for Growth nevű non-profit szervezet végzi el évenként, immár 10 éve. A rangsorolás David Birch amerikai közgazdász képlete alapján számolt index segítségével történik, a 2002-2005-ös teljesítmény, a forgalom és a létszámnövekedés alapján. A megtisztelő címre az idén először pályázhattak hazai vállalkozások. A DE OEC a ranglista 224. helyére került, biotechnológia és egészség kategóriában az egyetlen hazai szervezatként. A díjat Danuta Hübner az Európai Bizottság regionális politikáért felelős biztosa és Wolfgang

Schüssel osztrák kancellár adja át Dr. Fésüs László centrumelnöknek a bécsi Hofburgban, november 25-én a díjátadó gálán. Az örökösen megújuló, közel 90 éves DE OEC magas színvonalon látja el feladatát: az orvos- és egészségtudományi felsőoktatást, a szakképzést, a gyógyítást és a kutatást Európa egyik legszebb campusán. Gazdálkodása kiegyensúlyozott, az elmúlt 3 évben a bevétele közel 40 %-kal, az alkalmazotti létszáma 5,1 %-kal nőtt. A vizsgált 3 éves időszak végére 32 %-kal több hallgató nyert felvételt az orvos-, 80 %-kal több a fogorvosképzésbe. Megduplázódott a térítéses orvosképzésben résztvevő orvos- és fogorvostanhallgatók száma. Megindult az angol nyelvű gyógyszerész- és népegészségügyi szakemberképzés. Nagy hangsúlyt helyezünk a minőségi képzésre, melynek elismertségét igazolja a Felsőoktatási Információs Központ szakemberei által készített, ezideig legteljesebb rangsor a hazai felsőoktatási intézményekről, melyen az Általános Orvostudományi Kar a 4. helyet foglalja el. A társadalom kihívásaira reagálva számos új szakot indítottunk a népegészségügy területén. A DE OEC koordinálja a régióban az egészségügyi intézmények szoros együttműködését biztosító, szintén az Európai Unió támogatásával 4.1 milliárd forintból megvalósuló egészségügyi információtechnológiai fejlesztést. A kutató tevékenység is a magyar népességet leginkább sújtó betegségek megismerését, gyógyítását célozza. A Molekuláris Medicina Kutatóközpontunk elnyerte az Európai Unió Kiválósági Központja címet, a Klinikai Genomika Központ a hazai humángenom kutatások vezető intézménye. Nagy hangsúlyt helyezünk az innovációra, a kutatási eredmények gyakorlati megvalósítására. Az innovációs aktivitást jellemző K+F bevételek a vizsgált 3 éves periódusban 64 %-kal nőttek. A tudományos eredményekre alapozva létrejöttek az első, a kutatóhelyről leváló ún. „spin off” vállalkozások. A rangsort minden év novemberében teszi közzé a EUROPE'S 500. Az idén az EU 25 tagállamából, továbbá Svájcból, Norvégiából és Izlandról is pályázhattak mindazok a sikeres vállalkozások, melyeket legalább 3 éve bejegyeztek, valamint a hároméves referenciaperiódus elején maximum 5000 főt foglalkoztattak. 12 magyarországi vállalkozás került fel a ranglistára, melyen az 1. helyezést francia cég nyerte el. Legeredményesebben az izlandi és a német cégek szerepeltek. A kelet-európai nevezők közül három vállalat került a legjobb 50 közé. A ranglistán a legelőkelőbb hely, melyet magyar cég nyert el, az 58.”

2007 novemberében nagy érdeklődés mellett tartotta meg rektori székfoglalóját Fésüs László a Debreceni Egyetem főépületének aulájában „Kutatás- és tudománypolitika négy évtized tükrében” címmel. A figyelemet felkeltő cím ellenére épp e korszakokat átívelő 4 évtized tudománypolitikájáról nem esett szó. Beszédében tudományos munkásságát mutatta be, emlékeztetve a Molekuláris Medicina Kutatóközpont vagy a Genomnanotech Tudásközpont létrehozásában betöltött szerepére is. A rektor túllépett a hagyomány keretein: több javaslatot tett, többek között a Felsőoktatási és Kutatási Minisztérium létrehozására, mert az nagyban előmozdíthatná az egyetemek és hazánk tudományos életének fejlődését. Az előrejutás érdekében tartja szükségesnek a Magyar Tudományos Akadémia átlátható, demokratikus reformját. Fésüs László a hazai egyetemek versenyképességének fokozására egy objektív, tudományos eredményekre épülő rangsorolást és elit egyetemek létrehozását látja megoldásnak. (Megj.: Ez egy olyan előremutató javaslat, hogy mint ötletgazdának a rektorság letelte után akár egy saját maga tervezte miniszteri szék lehetőségének is felfogható.) A rektori székfoglaló megnyitotta az idei Debreceni Tudományos Napok rendezvény-sorozatát”. Sőt e székfoglaló keretében azokat részletesen is ismertette. Az eddigiekből, a korábbi évnyitók beszédeiből kiolvasható, hogy mi mindenről esik szó manapság, és mindennek mértéke a piacképesség. De arról, hogy hogyan lehet jó orvost, tanárt képezni, arról nem esett szó.

„A kommunizmus megbukott mindenféle értelemben, de a kommunistáktól még nehéz lesz megszabadulni, mert senki sem olyan konok és veszedelmes, mint egy bukott eszme haszonélvezője, aki már nem az eszmét védi, hanem meztelen életét és a zsákmányt.”

Márai

Amikor az élők működtetnek halálgyárat, bár egészségügynek nevezik

Gyilkos Ágnes – meleg helyzetben

Nemrég történt, hogy a politika gyilkost csinált Tóth Ilona orvostan-hallgatóból. A mai politika és a média ezúttal egy másik nőből, a jelenlegi egészségügyi miniszterből, Horváth Ágnesből másként formálja ugyanezt, sőt tömeggyilkost farag belőle, akit egy jobb kor népiértésben való közreműködésért vonna felelősségre. A másságról és a melegségről van szó, a fogalmaknak újabb értelmezéséről és nyilvánosan, nagy tömeg előtti terjesztéséről. E gondolatok végigolvasásakor az olvasó rádöbbenhet, hogy a leginkább kirívó másság az, ahogyan kormánytisztviselők hada áll szemben a tisztességgel, hagyománnyal és legfőképp a természettel. Ma az orvosokon a sor, hogy ismertessék azt, amit nem lehet megmásítani, politikailag másként értelmezni.

A nemiség alapja legalább három csoportban vizsgálandó: genetikai, anatómiai-hormonális és lélektani, társadalmi-szociális síkon. A várt, kíváncsú végeredmény: ép testben ép lélek. Az egyedfejlődés során genetikailag meghatározott, hogy a fejlődés férfi vagy női irányba megy. Ezt a követi még az anyaméhben az anatómiai-hormonális fejlődés, melynek során vagy a férfi vagy a női hormonok kerülnek túlsúlyba, a nemiszerv telepből az egyik irányba indul meg a nemiszervek kifejlődése. Ezen háttérrel történik majd egy évtizeden túl a végleges, alaki nemiség teljes kifejlődése. Ezen írásnak nem tárgya a borzongató fejlődési rendellenességek ismertetése, melyek akár halálosak vagy gyógyíthatatlanok is lehetnek. (A természet kiveti magából az életképtelent, ez a természetes kiválasztódás – szelekció.) A pozitív gondolkodás mindenképp megerősíti, a várandós anyák egészséges (fiú vagy leány) gyermekekre vágnak. A genetikai tanácsadásnak, a ma lehetséges orvosi vizsgálatoknak és a (hirdetett) egészséges életmódnak mind ezt a pozitív célt kell szolgálnia. Ha az előbbi folyamatok fele részben felelősek a nemiség kialakulásában, akkor hangsúlyozni kell azt, amiről nem esik szó, azt a másik 50%-ot, ami az egyénnek a lelki fejlődéséért, önazonosságáért, a társadalmi-szociális beilleszkedéséért felelős. Ez pedig a nevelés, megfigyelés, példamutatás, egy szóval az a környezet, melyben a biológiai lét kiteljesedik. A család és társadalom feladata, hogy az egészséges gene-

तिकai és biológiai nemi meghatározottsággal bíró egyedeit szocializálja, azaz a biológiai életképességen túl társadalmi életképességre nevele. Egészséges, utód nemzésére képes kizárólag a férfi és nő közösségéből felépülő család alkalmas, és csakis ilyen családokból felépülő társadalomnak van jövője.

A háttérhatalom, a politika és a média nemzetet fojtogató, gyilkos összefonódásának eredménye, hogy a budapesti melegfelvonulás, egy kormánytag másságának reklámozása és Horváth Ágnes miniszterasszony stílusosan szólva egészségtelen módon kapott országos nyilvánosságot. Horváth Ágnes a képernyőn kitörő örömmel fogadta Szetey Gábor (gyurcsányi államtitkár) melegsavú vallomástételét, ami egyébként ugyanúgy nem tartozna a közvéleményre, minthogy Horváth Ágnes a barnát szereti-e vagy a feketét. A közszolgálatinak nevezett média irányítói mindezt látszólag nem, valójában nagyon is jól tudják. Olyan ez, mint amikor a kétfejű borjút világ csodájaként mutogatják. Államtitkár úr akár le is vetkőzhetett volna megmutatván, hogy felül férfi, alul is férfi, mégis más. Szetey tehát mutogató is lehetett volna, de most még megmaradt csak fitogtatónak. Ő az, aki az interneten négy diplomával kérkedik, melyből csak az első az (Közgazdaságtudományi Egyetem), ami átlagember számára értelmezhető, a másik három amolyan mondvacsinált, amerikanizált fajta. Tény azonban, hogy felsőfokú tanulmányait 1987-ben kezdte, és még 16 évvel ezután, 2003-ban is diplomát szerez. Igaz, közben hagyományos értékteremtő (szellemi vagy fizikai) munkát nem végez, tisztességes, hagyományos családot sem alapít. Helyette tanácsadó, értékesítési igazgató, szervezetfejlesztési tréner és több helyszínen személyügyi igazgató (Kraft Foods Hungaria, Altia csoport, Philip Morris Argentína). Magyar lányok helyett pedig tengerentúli szőrös vagy borotvált partnereket keresett. Mindez persze magánügy, leírása csak azért nem sérti személyiségi jogait, mert maga hozta nyilvánosságra, jól időzítetten a melegfelvonulás előestéjén, majd pedig minden csatornából folyik, hogy Szetey Gábor „hívó, magyar, európai állampolgár és meleg”. Nem esett szó HIT-ének részleteiről, de szavai minden hívó magyart felhaborítanak, utóbbiak azonban nem kapnak nyilvánosságot.

Ha volnának magyar minisztériumok és felelős vezetői, a fentiek miatt a 12-ből legalább háromnak kellene kapásból tiltakozni: Horváth egészségügyi, Lampert szociális és Hiller kulturális miniszternek, akinek

elődjét egykor vallás- és közoktatási miniszternek hívták. Egyikük sem tiltakozott, az orvostársadalom feladata, hogy legalább Horváth Ágnes bűnösségét, valamennyi cselekedetének életveszélyes voltát feltárja. Az orvos nem mellőzheti az egészségügyi felvilágosítást, a másság reklámozása pedig természetellenes, orvosi alapról kiindulva társadalmilag is káros. Ha a társadalmi-szociális környezet 50%-ban felelős az egészséges testi-lelki fejlődésért, akkor Horváth Ágnes a ma felnövő ember-millióknak legalább felét mérgezi azzal, hogy nagy nyilvánosság előtt teret ad, nevét adja, jelenlétével megerősíti a kórfolyamatok terjedését. A szabadosság, a féktelen liberalizmus, a melegfelvonulás ismert példája Hollandia, ahol homoszexuális emlékmű is van. A magyar kultúra, társadalom és egészségvédelem számára mindez ugyanúgy nem követendő, mint a miniszter asszony által erőltetett holland egészségbiztosítási modell. Az orvostársadalom kötelessége a magyar népiertás újabb tényeinek tudatosítása és elvárja Horváth Ágnesnek a Szetey államtitkáréhoz hasonlóan nyilvános vallomástételét.

Melegen ajánlom

„Titkos társulatok alakultak ... az ember egészségének megrontására, ... a fajtalanságra” – írta Csontváry csaknem egy évszázada, és e tevékenység a XXI. században is virágzik. Ennek bizonyossága a nyelvrontás, ezért ma magyarázatra szorul a címbeli fogalmazás. Mielőtt bárki is félreérti, melegen, azaz forrón, leginkább frissiben ajánlom mindenkinek a következőket. A meleg szónak fizikailag mérhető és átvitt, szép jelentése is van. Az utóbbira példa Áprily Lajos: Tavasz a Házsongárdi temetőben című verse, Apáczai Csere János emlékét idézve, „akinek meleg lett a vére Aletta van der Maet meleg nevére”. A férfi és a nő forró szerelemben égett egymásért. A meleg szó mai átértelmezése (lásd meleg felvonulása) tudatos nyelvrombolás, ami egy homoszexuális kisebbség szépítő álneveként ment át a köztudatba. Ez az az angollal is megesett, ilyen szó a „gay” (eredetileg vidám, jókedvű), a mai megtévesztő jelentése miatt használatát jobb elkerülni.

Ma ugyanígy varázsszóval illetik, ködösítik az egészségügy átalakítását, miközben tudatos egészségrombolás, leépítés folyik. Ennek részletei nyilvánvalóak a szakemberek és más foglalkozásúak számára is. Ebben

a közegben lángolt fel a vita a homoszexualitás körül, ami természetesen álprobléma, bár e formában is alkalmas az orvosok véleménynyilvánítására. Félreérthetetlenül le kell szögezni, hogy a homoszexualitás biológiai zsákutca, ezen a tényen nem változtat az, hogy az évezredek folyamán társadalmilag változóan ítélték meg. Nincs ez másként a halálbüntetéssel sem. Csak a magyar történelem utóbbi 50 évére emlékezve, nemrég ártatlanok százait lehetett koholt vádak alapján kivégezni, ma pedig ultraliberális társadalmunkban szabadlábban lehetnek az ország kirablói, nemzetárulók és -gyilkosok is. Mielőtt bárki is félreteszi e sorokat, kitérvén a politika elől, fel kell ismerni, hogy szinte semmiről, legkevésbé az egészségügyről nem lehet politikamentesen beszélni. Amikor hazugságok tengerében fuldoklik az ország, az orvostársadalom nyújthatná a mentőövet. Könnyen belátható, hogy biztosan kihal az a társadalom, ahol megfordul a homoszexuálisok és a heteroszexuálisok aránya. Bár ez ebben a formában még nem áll fenn, mégis iránymutatásul ezt kellene tanítani, és ebben óriási a család és valamennyi közösség felelőssége.

2007-ben egy provokatív homoszexuális felvonulás olyan médiareklámot kapott, melynek visszhangja túltesz a nemzeti ünnepekről történő tudósításokon is. Belátható, hogy a homoszexuálisok felvonulása és nemzeti ünnep szerepcseréje ugyanannak a kisebbségnek az érdeke, ami ma SZDSZ köntösben tündöklök. Az SZDSZ uralja az egészségpolitikát, ennek mai formája ellen minden tisztességes orvosnak etikai alapról kiindulva tiltakoznia kell. A Magyar Orvosi Kamara, az orvosok civil vagy pártszerveződése is olyan történelmi helyzetben vannak, ami utolsó mentőszál lehet a társadalmi-gazdasági gondok megértésére, megoldására vagy a túlélésre. A MOK jelentékenyen hallatta szavát az egészségügyi átalakítás erőltetett, elhamarkodott intézkedéseikről, amiért elismerés illeti. Az újjáalakult kamarától az ország e szorongatott helyzetében azonban még határozottabb cselekvést vár. Melegen ajánlom az elmondottakat... mert forró ősz elé néz az ország.

Ma orvosnak nem lehet nem politizálni, amikor felmerül a miniszterelnök elmeállapotának kérdése. Csak hogy erről nem kósza hírek vagy magánvélemények kellenének, hanem orvosi állásfoglalás. Orvosi gondolkodással el lehet jutni a kormány alkalmatlanságának kimondásához, melyben a sor a fejtől kezdve Horváth Ágnes egészségügyi miniszterig tart. Még egy adalék: Göncz Kinga is orvosi diplomával ül a jelenlegi

külgyminiszteri székben. Korábban esélyegyenlőségi miniszter volt, a kezdettől fogva felesleges hivatala mára megszűnt. Ő sem az esélyegyenlőség jegyében került a miniszteri székbe, hanem mert született egy Göncz volt. E tény az esélyegyenlőség megcsúfolása, ugyanúgy mint Horváth Ágnes szerepvállalása. Az esélyegyenlőség pedig fából vaskarika, az esély törvény nélkül is mindenkinek megadatik, hogy akár külgyminiszter legyen, mégis csak egy ember ülhet egyszerre a bársonyszékben. Hamarosan megszűnhet az Egészségügyi Minisztérium! Átnevezhető Egészségipari Kegeleti Bizottsággá, és Fodor Gábor vezetése alá rendelhető. A kiragadottnak látszó példák az SZDSZ-nek a magyar társadalmat megnyomorító vadhajtásai. Egy fodorgábori vezetéssel még a homoszexuálisok házassága is törvényesíthető, ha ehhez Ágnes asszony kevés lenne. De miért kell elviselni, hogy a fark csóválja a kutyát? Az egyetlen kiút, ha az orvostársadalom egyéneként és szervezetileg is felvállalja a hiteles tájékoztatást és az egészséges élet lehetőségéről, a társadalom gyógyíthatóságáról meggyőzi az embereket. (A betegség gyógyításához oki terápia kell, ennek alapja az ország állapotát leíró diagnózis, amit a célzott beavatkozás követ.)

A rózsaszín háromszögtől a Dávid csillagig

Párizsban van egy holokauszt emlékmű, ismertető tábláján kilenc darab színes háromszög és a Dávid csillag, ez utóbbi az ismert módon két egymásba illesztett háromszögből formálódik. Az emlékművet De Gaulle tábornok avatta fel 1962-ben. A színes háromszögek az alábbi csoportokban emlékeztetnek az áldozatokra: német politikai foglyok, francia politikai foglyok, zsidó politikai foglyok, cigányok, Jehova tanúi, hontalan és antiszociális személyek, homoszexuálisok és profi bűnözők. A háromszögekből álló sor végén a zsidó csillag van. A tíz csoport többsége olyanokat jelöl, akik nem illenek bele a hagyományos európai kultúrába, értékrendbe és hitvilágba. Ma pedig a hagyományos európaiság meggyalázásának korát éljük, amikor a társadalmi ranglétrán a megnevezettek akár a legmagasabbra juthatnak.

A II. világháború óta eltelt 6 évtized alatt a fenti csoportok számos emlékművet kaptak. A történesek bizonyították, mintha egy láthatatlan háttérhatalom dobta volna őket oda áldozatul, a saját embereit is, hogy

utána róluk szóljon a történetírás, az emlékmű állítástól a kárpótlások végét nem érő soráig. A francia-német-zsidó áldozatokról csak annyit, hogy az Európai Unió (a kezdettől német-francia gazdasági közösség) messze-menően képviseli saját érdekeit, különösképp Közép-Kelet Európa népeinek kárára, ennek bizonyítékai egyéb írásokban megtalálhatók. Ez nem magyar kérdés, hanem a legfőbb európai, amikor a szemünk előtt amerikai-zsidó-liberális-szabadkőműves (AM-ZSI-LIB-SZAB) leigázás folyik.

A címbeli jelek újra időszerűséget kaptak a homoszexualitását reklámozó Szetey államtitkár vallomástétele után. A minap megjelent képen az államtitkárt rózsaszín háromszög jelölte, az illő felirat lehetett volna: A vallomás szabaddá tesz! Szetey egyébként is kitűzhetné volna magára a büszkeség rózsaszín jelét, amint a zsidóságukkal kérkedők is szabadon hordhatnának Dávid csillagot. Nem ez történt, hanem szélsőséget kiáltó kormányzati állásfoglalás született egy jelentéktelen kérdésben, aminek alapja Szetey államtitkár magánélete, magánügye. A képmutató összkormányzati felháborodás azonban olyan fokú volt, amelyet leginkább az igazság kimondása vált ki. A jelenlegi kormány tagjai látványosan felsorakoztak az ártatlan képűnek látszó (valójában gazdasági bűntárs) Szetey államtitkár mellett. Ennek képi alátámasztása látható az augusztus 30-i Népszabadság címoldalán a miniszterelnökkel, csíkos zakóban a magyar gazdaság megrontója, Kóka és kirakatba tett kebellet Horváth miniszterasszony.

A Gyurcsány-féle hazugságbevallás egyéves évfordulója előtt álló ország a fentiekből felismerheti: a II. világháborúban zsidók, cigányok, homoszexuálisok és profi bűnözők csoportjaiból csinálták a legfőbb áldozatokat, ma pedig bűnbandába szervezett utódjainak ugyanaz a hatalom vezető kormánypozíciót ad. A közelgő szeptember 17-e alkalom a kérdésfeltevésre: meddig gyűrűzik még a hazugságok halmaza, kinek szolgál a személyügyekkel foglalkozó homoszexuális államtitkár, kinek az érdeke a maffiózók álkormányja, és hogyan ülhet az egészségügy trónusán az, aki soha orvosi munkát nem végzett?

A vizitdíjtól a vagyonügynökségig

A vizitdíjról, annak megtagadásáról az első kezdeményező jogán szövegek ismét. A vizitdíj bevezetésének napja (2007. február 15.) előtt egy héttel javasoltam, hogy a magyar lakosság és az orvosok összefogásával a vizitdíj bevezetése megakadályozható, jogosan megtagadható a Magyar Alkotmány ide vonatkozó paragrafusa alapján. Mára belátható, hogy ezzel a jogos polgári engedetlenséggel kivédhető lett volna mindaz az egészségügyi károkozás (elbocsátás, leépítés és kórházbezárások sora), amit azóta a hatalom gátlástalanul véghezvitt. Nagy Levente kunhegyesi fogorvos a Hír TV-nek nyilatkozva elmondta, hogy a vizitdíjat megtagadó orvosok a mai napig (2007. aug. 7.) nem szenvedtek hátrányt, nem kaptak büntetést, mivel az ellenőrző hatóságok is tisztában vannak az intézkedés jogellenességével. Az is bebizonyosodott, hogy a vizitdíj csak a jéghegy csúcsa. Mára nyilvánvaló, hogy a vizitdíjból tervezett 20 milliárdos bevétel is csak az államadósság töredékének fedezésére lenne elegendő, és ettől sem az egészségügy helyzete nem javult, sem a hálapénzrendszer nem szűnt meg, csak a vizitdíj-automaták üzlete virágzik.

Eközben az Állami Pénz- és Vagyonügynökség tudtával az egészségügyben (és máshol) halad tovább az államvagyonnak a vérlázító kiürülése. A folyamatot segíti a magyar társadalom történelmi tudatlansága. Az elmúlt 17 év folyamatosan bizonyította, hogy a rablóból pandúr nem mese, hanem a csúcspolitika bevett módszere. Így lehetett Mádl Ferenc 1990-91-ben az Állami Vagyonügynökség igazgató tanácsának elnöke, majd 1993-ig tárca nélküli privatizációs miniszter, e szerepében ő első számú felelőse a magyar gazdaság tönkretételének. Ezért pedig nem számonkérés járt, hanem köztársasági elnöki kinevezés. A bajok tehát az Antall-kormányig visszavezethetők. Antall hazaárulásának elhallgatott bizonyítéka, hogy ő egy orvostörténeti múzeum igazgatójának is éppoly alkalmatlan volt, mint miniszterelnöknek. Aki a pénz nyelven jobban ért, annak álljon itt a legújabb adat. A minap az ÁPV Rt. igazgatójának Nagy János, debreceni agrárprofesszor került megválasztásra. A Debreceni Egyetem rektori székében egymást immár kétszer is váltotta Fésüs László (orvos-) és Nagy János (agrárprofesszor), miközben az országban a magyar mezőgazdaság és az egészségügy tönkretétele, reformnak csúfolt átalakítása zajlik. A mindenkori hatalmat KISZ-koruk

óta kiszolgáló professzorok sorsa sem a számonkérés, hanem ellenkezőleg, rektori majd ÁPV Rt. igazgatói kinevezés lett.

A vizitdíjról annak bevezetése előtt szoltam. Ezen írás mondandója, ha az elhazudott rendszerváltás, a Mádl-féle hazaárulás 17 éve tart, és Nagy János ÁPV Rt-s működésével újabb 17 év korrupciója alapozható meg. Az eddigiek alapján belőle vagy Fésüs rektorból is lehet majd közársasági elnök, de a folyamatok ismeretében mindez meg is akadályozható! Ehhez azonban azt kell felismerni, hogy a Gyurcsány-Kóka-Veress nevekkel fémjelzett rablópandúrosdi mögött a kispandúrok szövetsége (Nagy János és Fésüs László) áll, akiknek a karrierje szintén a KISZ-korszakban (és -bizottságokban) kezdődött. A vezetők kiválasztásában (miniszteri szinttől a rektorig, ÁPV igazgatóig) ma is érvényesül a KGB 18. pontja: „Meg kell szervezni, hogy csak azokat a dolgozókat és vezetőket léptessék elő, akik a rájuk bízott feladatokat példamutatóan végrehajtják, és akik nem hajlamosak azon problémák analizálására, melyek túlérnek tevékenységük határain.”

Amikor az ország a Gyurcsány-féle hazugság egy éves évfordulója előtt áll, még egy hónap van arra, hogy a fentieket a gondolkodó értelmiség megértse, másokban tudatosítsa és cselekedjen is. Ma az orvostársadalomnak fel kell vállalnia Horváth Ágnesnek miniszteri alkalmatlanságát, de tudni kell, hogy Fésüs rektor sem végzett orvosi munkát, mindketten az egészségügy tönkretételének kiszolgálói és haszonélvezői. (A téma bővebb kifejtése megtalálható Nagy A.: Kölcsény halála című könyvének „Az egészségügy kaszttrendszere” fejezetében.) A fentiek alapján ugyancsak az orvosok erősíthetik meg Antall alkalmatlanságát, Gyurcsány elmeállapotát, csak így lesz remény a magyar társadalom gyógyítására. Kevés a vizitdíjról vitázni, értelmetlen a kórházak ügyében szólni, hiábavaló csak az egészségügyet védelmezni, a magyar kultúra, oktatás- és egészségügy rontása, e békebeli népiirtás csak egységes fellépéssel állítható meg.

Nagy János, volt rektor és Mang Béla, minisztériumi államtitkár együttműködése hasonló a Kenézy Gyula korában már bevált módszerhez

Az ország megértésének kulcsa: Debrecen

A becsapott város

A mindenható média a XXI. századi Debrecen a fantasztikus fejlődés városának hirdeti, a felszín alatt pedig a legnagyobb hazugságok tornyosulnak. Amikor az egész ország megszorításoktól szenved, joggal kérdezhető, hogy Debrecenben miből futja milliárdos fejlesztésekre. A hírek szerint:

1. Debrecen múzeumot épített, amikor az országban múzeumokat zárnak be vagy minősítenek vissza. A magyarázat egyszerű, a nemrég épült debreceni Múzeum valójában NEM múzeum, hanem csak közönséges kiállítóterem (A múzeumnak tudományos osztályai és munkatársai vannak, a Múzeumnak nincsenek.)

2. Debrecenben színház épülne, amikor máshol a kulturális intézmények bezárásra kényszerülnek? A Latinovits Színháznak csúfolt stúdió egy hatalmas üzletházban lévő „szobaszínház”, aminek még külön falak sem kellenek, úgy ékelődik majd bele a hatalmas tömbbe. Erről sem kérdezte senki, szabad-e e szörnyszülött monstrumot megépíteni a Nagytemplom szomszédságában.

3. Amit Piac-tömbnek mondanak (a Rákóczi utca és Vár utca között), egy olyan bevásárlóközpont, aminek a tizedrészét sem teszi ki a piac. Tehát NEM piac épül! E három példából már megsejthető, hogy a beruházás csak látszatra szolgál a városnak, valójában idegen érdekek szerint, idegen pénzekből, a város hagyományai ellenére formálódnak.

4. Debrecenben a hírekkel ellentétben NEM készül 2-es villamosvonal! E bejelentés azért szemfényvesztés, mert amit terveznek, az a meglévő (a számos villamosvonalból egyetlenként megmaradt) 1-es villamos szárnyvonala. E folyamatba még bele lehet szólni! A 2-es villamos nem Debrecen belügye, mert a leigázás szimbóluma. Egy olyan 18 milliárdos luxusberuházás, ami a tervezői-műszaki elvárásokat meghazudtolva, a lakosság folyamatos félrevezetésével jutott el odáig, hogy egy szakaszon már megkezdtek az erősáramú kábelek lefektetését. A véleményalkotáshoz azonban számos tény ismerete szükséges.

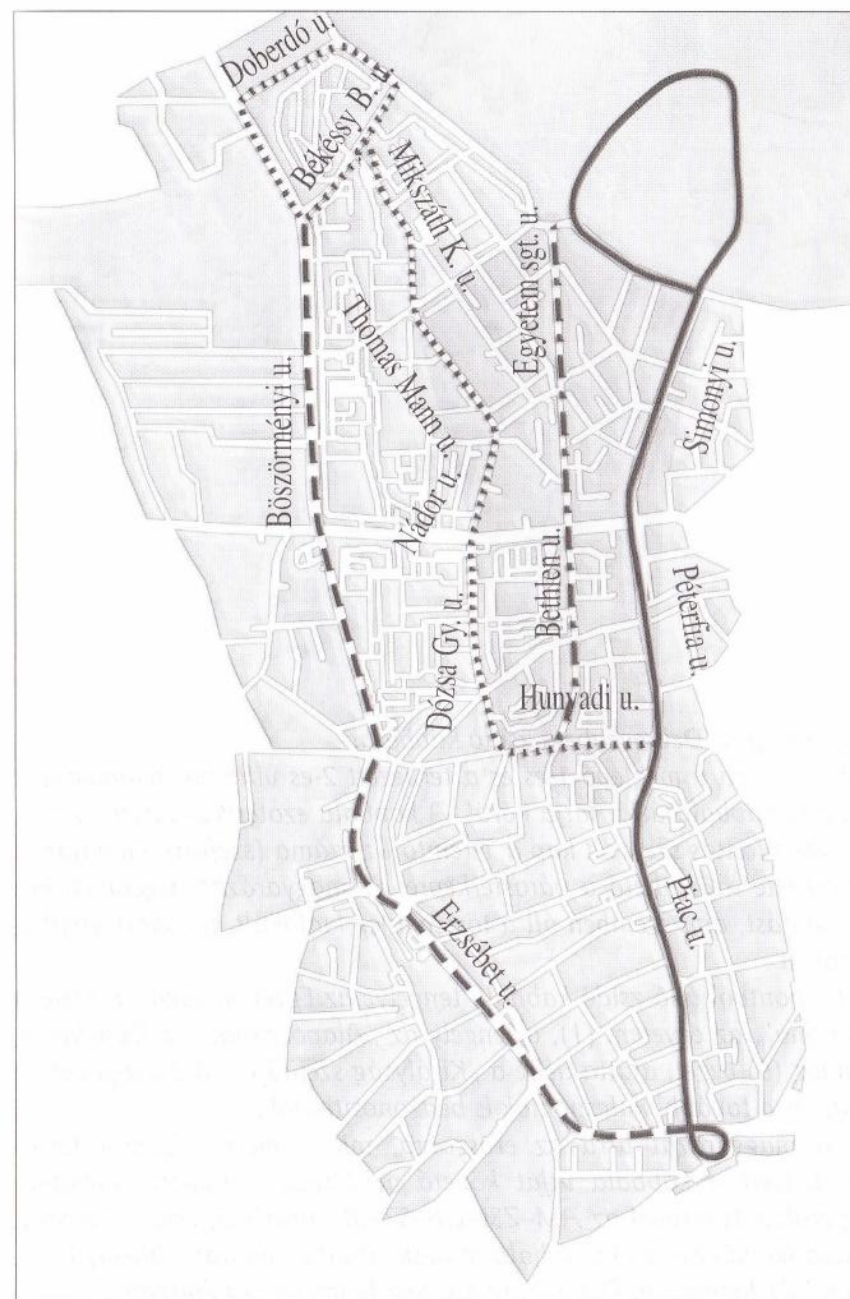
Debrecen 5 villamosvonalának megszüntetése 1969-ben politikai döntéssel történt, a szakmai megalapozottság hiányával és a rövid távú érdekek előtérbe helyezésével.

Az 1970-es évek halmozott hibáinál nagyobbakat csak akkor lehet elkövetni, ha most egy elhazudott rendszerváltás után újabb erőszaknak enged a város. Köztudott, hogy egyetlen villamosvonal megépítéséhez az egykori elbontási összeg sokszorosa szükséges, és a legnagyobb pazarlás, ha ezúttal egy hosszú távra rossz nyomvonal kerül kialakításra.

A hetvenes évek máig ható villamosrombolása ugyanannak a személynek a nevéhez fűződik (Kálnoki Kis Sándor), akinek az azonos nevű kft-je 1999-ben megvalósíthatósági tanulmányt készített egy új, szakmailag elhibázott, erőltetett, a város hagyományaihoz nem illeszkedő, idegen 2-es villamos nyomvonalához. Más lehetőségnek az érdemi vizsgálata nem is történt meg! **Ez egy időzített bomba a városszerkezetben,** aminek építése és működtetése is megbéníthatja Debrecen egyébként is katasztrofális közlekedését. Kálnoky működésében egyesül a város 1970-es évekbeli szocialista múltja, átível az 1990-es évek SZDSZ-es történelmére, és elvezet a jelenlegi fideszes városvezetés szervilizmusához. Mindhárom korszakban a „pénz beszélt”. A „lezsírozás” hagyománya is a szocialista időkre nyúlik vissza, amikor pl. egy minisztériumi megbízásos munkáért (úgynevezett KK-munka) a megbízónak, közvetítőnek 10–20%-os adómentes, zsebbe való visszafizetés járt. A debreceni villamos ügye ma is „le van zsírozva”, s ennek a város issza meg a levét. Ha a város (és az ország) ezt a fejlesztésnek csúfolt városrombolást nem akadályozza meg, és fejet hajt az uniós milliárdok, a háttérben törvénytelenül munkálkodó erők előtt, akkor mindkettő pusztulásra ítélt. De az ellenkezője is igaz, Debrecen sorsának ismeretében meg lehet fékezni a betolakodókat!

Miért nem jó a 2-es villamos terve?

Van jobb, olcsóbb, hosszabb távon fejleszthető megoldás, akár trolibusz is! Az 1-es villamos nyomvonala a Nagyállomástól a Nagyerdőre vezet (a folytonos vonal jelzi). A háttérből erőszakolt és közzétett tervek szerint ebből történne egy 2-es nyomvonal kiágaztatása (pontosított vonallal), két indokolatlan, forgalomtechnikailag csaknem megoldhatatlan derékszögű fordulattal. A térképről leolvasható, hogy ez csaknem a tükörképe az 1-esnek, a közöttük levő Egyetem sugárút az észak–déli tengely (pontok és vonalak váltakozása), itt ez irányban párhuzamosan a villamosvonal megkettőződne. Nem történt meg a lehetséges alternatíva (bal szélén, szaggatott vonallal) vizsgálata, ahol volt történetileg kialakult, ma is megvalósítható villamosjárat. A Hajdúböszörmény–Józsa irányából tervezett elővárosi közlekedés is e nyomvonalba csatlakoztatható. Sőt! E szakaszon a Nagyállomástól kezdődően már csaknem félútig van trolijárat, tehát ennek a továbbfejlesztésével, jelentős költségmegtakarítással (18 milliárd helyett akár 4 milliárdból) megoldható lenne egy korszerűbb tömegközlekedés.

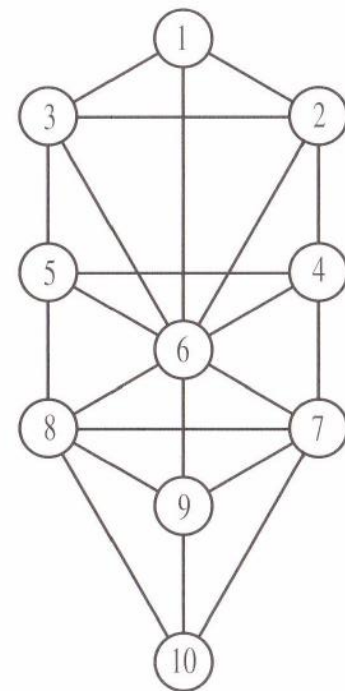
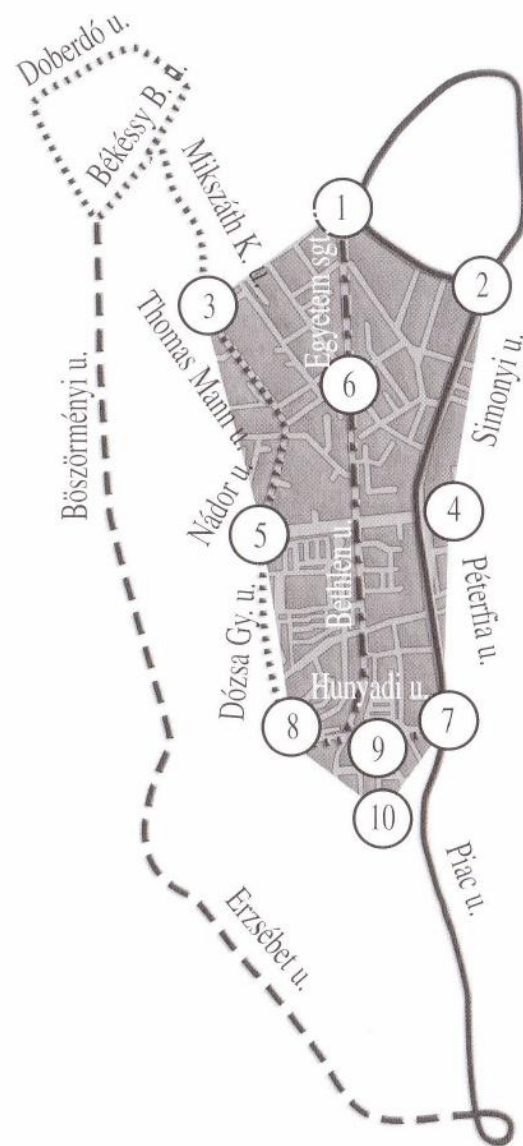

Hogyan kerül Debrecenbe a zsidó kabbala?

Debrecenben a meglévő 1-es és a tervezett 2-es villamos nyomvonala a zsidó kabbala útját járja körül. A kabbala ezoterikus miszticizmus, melyben fontos szerepet kap a Teremtő tíz száma (szefira), életfájának szerkezete rávetíthető a várostérképre. Ez magyarázza a geometrikus kialakítást, ami szemben áll a történetileg kialakult, fejlődött utcahálózattal.

A tíz pontból álló zsidó kabbala tengelye az Egyetem sugárút, rajta a „Korona”, az egyetem (1), a tengely az „Alapozáshoz”, a Déri Múzeumhoz (9) vezet, alatta délre a „Királyság szefirája”, a Zsinagógakert (10), és a további kulcspontok is beazonosíthatók.

Ez a magyarázat arra az erőszakra, miért kell az ésszerű tervezés helyett a kabbala útját követő mesterkélt villamosnyomvonal. Az erőltetett tervvel az AM-ZSI-LIB-SZAB (amerikai, zsidó, liberális, szabadkőművesség akarja hatalmának látható jelét adni, bizonyítván, hogy Washingtontól Debrecenig a szabadkőművesség építkezik.

Hogyan lesz az egykor színmagyarból a zsidók városa?

A debreceni eseményeket figyelők észrevehették, hogy a város önkormányzatában nincs magasan képzett és gyakorlott közlekedési mérnök, a hivatal és a politika nevében nyilatkozók semmiképp nem azok. A városnak nincs olyan hosszú távú közlekedésfejlesztési koncepciója, amelyik objektív mérések alapján irányt mutatna a vasútállomástól induló (a várható repülőtéri forgalmat is magába foglaló) keletre és nyugatra szükségessé váló közlekedési fejlesztésekhez. A 2000-ben és 2001-ben kialakított város- és gazdaságfejlesztési koncepcióban, az elfogadott településszerkezeti tervben pl. nem is szerepel a 2-es villamos. Helyette homályos megfogalmazásban az áll, hogy az elektromos vontatás fejlesztésére az észak–déli tengelynek a „Hunyadi utcától történő megduplázásával, a 31-es autóbuszjárat kiváltásával van lehetőség”. Itt van a bajok gyökere, ugyanis a háttérben folyamatosan a 2-es villamosnak az 1-esből való kiágasztása szerepel, ahelyett hogy egy önálló villamosvonalról lenne szó.

A tervezési folyamat alapvető hibája a megfelelő hatástanulmányok hiánya. a) NEM történt meg az ún. rágyaloglási távolság vizsgálata (azaz 300–500 méteres körzetben milyen lenne a lakosság mozgása az adott és a tervezett tömegközlekedési eszközökhöz). b) NEM történt meg annak a vizsgálata, hogy milyen forgalomátrendeződést von maga után két forgalmi sáv megszüntetése a Dózsa György utcán. c) NEM végeztek olyan korszerű, részletes felmérést, amelyben az utasokat megkérdezték volna az alternatív lehetőségekről, utazásaik kiindulásáról, érkezéséről, céljáról. Már a városfejlesztési tervek jóváhagyása előtt, 1999-ben és 2000-ben a jelenlegi tervben szereplő egyetlen nyomvonal vizsgálatára szolt a megbízás! (Lásd előbb, Kálnoky nevénel!) d) A 2-es villamos erőltetése mellett nem történt meg annak a vizsgálata, hogy a jóval olcsóbb trolihálózat fejlesztésével nagyobb területen jobb tömegközlekedést lehetne kialakítani.

A terv alapvető hibái: 1. Indokolatlan a részben már sétálóutcává tett Piac utca forgalmának megduplázása (itt ugyanis azonos nyomvonalon haladna az 1-es és a 2-es járat). 2. Megengedhetetlen

a közlekedési erek legszűkebb keresztmetszetén, a Nagytemplom sarkánál megkettőzni a forgalmat (a kiemelkedő műemlék közelsége és az egyházi alkalmak zavarása miatt). 3. A Péterfia utcából a Hunyadira való derékszögű kiágazás a jelenleg is legforgalmasabb csomópontba ékelődik, bármilyen zavar esetén az egész város közlekedése bénulhat meg. 4. A Dózsa György úton két közlekedési sáv esik áldozatul, fakivágás kell, vagy azok később esnek áldozatul. 5. A folytatásba eső lakótelepekről a Nagyállomás irányába jobb tömegközlekedés alakítható ki a Böszörményi úton. A Hajdúböszörmény–Józsa irányából tervezett elővárosi közlekedés is e nyomvonalba csatlakoztatható.

2007 októberében Peresz izraeli államfő nyilvánosan beszélt Magyarország felvásárlásáról. Sólyom László köztársasági elnök elmulasztotta, hogy azonnali felháborodásának adjon hangot. Debrecen újkori történelme alátámasztja a zsidó honfoglalást. A tervezett debreceni 2-es villamos terve NEM debreceni, a hálózat a zsidó kabala 10-es számrendszerét járja körül. Ezen a nyomon lehet eljutni ahhoz a magyarázathoz, hogy Debrecenben (és az országban) valamennyi nagyberuházás a nemzetközi zsidóság érdekeinek felel meg. Ismert Washington szabadkőműves jelképeket formázó geometriai városszerkezete, újabb párja most Debrecenben épül. Ennek csúcán a Habsburg–zsidó alapítású egyetem, az innen induló Egyetem sugárút (korábban Horthy, majd a Tanácsköztársaság nevét viselve) vezet el az ugyancsak zsidó eredetű Déri Múzeum irányába, e tengelyen délre a Zsinagógakert formálódik, itt van a kötelező holokausz-emlékmű, mindez pedig a Nagytemplom fizikai közelségében. Debrecen 3 országgyűlési képviselője közül kettő zsidó. Kósa Lajos polgármester nem magyar, hagyományos, keresztény, hanem liberális zsidó érdekeket szolgál. Kósa látszólag városfejlesztő, valójában értékromboló, a helyi önkormányzat egyszemélyes diktátora.

Márai jóslata beigazolódik: „A kommunizmus tragédia, de az igazi ellenfél mindig a „nemzeti” jelmezbe öltöztetett, képmutató, kapzsi jobboldal.”

Oly korban élünk, amikor (Juvenalis után) nem lehet szatírárt nem írni. A Kósa Lajos által felvetett nagykoalíciós vízió gazdasági, pénzügyi vonalon már megvalósult, sőt női szinten is, bizonyítéka a „feminin konvergencia”. A Hajdú-bihari Napló 2007. február 16-i számának címlapján Kósa Lajos és Gyurcsány Ferenc feleségének képe jelent meg. A hölgyek tiszta (ásvány-) vizet töltenek egymás poharába egy női karriérépítéssel foglalkozó konferencián. Mintha ezt mondanák:

Kósáné: Úgy sajnálom, amikor Te Feridet bántják!

Gyurcsányné: Drága Gyöngyim, én is Veled érzek, amikor a Te Lajosodnak akarják a fejét venni!

2007 ősze – az elmulasztott változtatás

A köztársasági elnök napirend előtt szólalt fel az Országgyűlés őszi időszakának megnyitóján, a ritka alkalom akár meghatározó is lehetett volna az utóbbi évek történetírásában. A közismerten feszült politikai helyzetet fokozta, hogy a készülő vagyontörvény miatt a Parlamenten kívül tüntetők gyülekeztek. Eközben a képviselők látható nyugalommal ültek székükben, a beszéd után pedig a vezérszónokok mondhatták el jól előkészített és betanult gondolataikat. Az elnöki beszédben szó esett az alkotmányosságról, bizalomról, mondván: „A bizalmat a világos értékrend, a pontos fogalomhasználat, a tiszta beszéd táplálja.”

A világos értékrend hiányára azonban hamar fény derült, amikor az elnök óvva intett az Árpád-sávós lobogó használatától. Ez épp Árpád évében esett meg, amikor a fejedelem halálának 1100. évfordulójáról kellett volna megemlékezni, különösképp a parlamenti ülészak megnyitásakor. Ennek elmulasztásával az utókor, a magyar történetírás e pillanatot, és az elnöki beszéd egészét is a legmagasabb szintű nemzetgyalázasnak nevezheti majd. A köztársasági elnök e megnyilvánulásával feledte Kölcsey Himnuszának azon sorait is, melyben Árpád hős magzatainak dicsőítéséről ír. Sólyom elnök nem szólt arról sem, hogy a zsidó történetírás Árpád szerepét olyan módon kérdőjelezi meg, hogy a zsidó jelenlétet a Kárpát-medencében 1700 évesre, azaz Árpádot megelőző korra teszi. Az Árpád-évfordulónál jobb alkalom nem kínálkozhatott volna, hogy a sorozatos zsidó történelmi ferdítés gyökere legalább szóban méltó cáfolatot kapjon.

A beszédben elhangzott még: „mérhetetlenül romboló az alapok megkérdőjelezése. A rendszerváltás tényeinek kétségbe vonása az alkotmány alól akarja kihúzni a talajt.” Budapesten a Gellért Szállóban márvány emléktábla hirdeti, hogy 1988-ban Habsburg Ottó jelenlétében ott alakult újjá a Magyarországi Páneurópai Unió. Tehát kőbe vésett bizonyítéka van annak, mikor adták el az országot a kommunisták a Habsburgoknak, s így került az államvagyon (kommunista) zsidó kézről (külföldi) zsidóéba. Ez ugyanolyan tény, mint a rendszerváltásnak hazudott folyamat eddigi 17 éve, melyre a nevezetes napon, 2007. szeptember 10-én a vagyontörvény országgyűlési megszavazása tette

fel a koronát. A szabadrablás immár újabb törvény szerint is folytatódhat, hacsak...

Bár az elnöki beszédről elhangzott nyilatkozatok alapján annak mondanója vérmérséklet szerint egyaránt nevezhető visszafogottnak vagy langyosnak, részben jobbra, többet balra bólintva, a háttérhatalomnak mindkettő megfelelt. Az MSZP mégis többet várt volna, Lendvai Ildikó egyenesen „keményebb és egyértelműbb mondatokat”. Bár ő ezt másfajta elhatárolódásra értette, a keményebb kiállítás egy magyar köztársasági elnök esetében az Árpád-sávós zászló mellett lett volna kívánatos. Az elnöki beszédben szó esett még a cigányellenességről, a zsidó szó azonban nem került bele, helyette a szenvedésre, üldözöttségre, halál-raszántságra, kitaszítottságra utaló fogalmak szerepeltek az elmaradhatatlan holokauszt fejezetben. Pedig érdemes lett volna idézni Száva Vince: Cigány miniszterelnökök hazáknak? című könyve rímbe szedett mottóját: „Mindenkori magyar kormány, a népeddel nagyon jól bánj. Legyen sváb, zsidó vagy roma, jöjjön el a béke kora!” Mielőtt bárki e sorok íróját megvádolná, idézhetem saját könyvem (Zsidó élettér, zsidó hazugságok) előzőkét is: „Ne érjen senkit hátrány, ki zsidó vagy cigány: de érdemtelen s áruló mégse legyen király.”

Ha a nap eseményeit sorba vesszük, a Sólyom- és Gyurcsány-beszéd, az ezt követő felszólalások, a vagyontörvény megszavazása egyazon forgatókönyv szerint, a háttérhatalom a pénzügyi urainak érdekét képviselve zajlott. Sólyom, mint a hálóban vergődő madár, vezérszónoka volt a további nemzetellenes megnyilvánulásoknak. Ebben a nagy ál-nemzeti színjátékban nem az alkotmányosság és a (nem létező) bizalom elemzése az ország valós gondja, ami az idei őszi eseményeket alakíthatja. Az elmúlt egy év két legnevezetesebb közéleti vallomása az elhíresült Gyurcsány-féle őszödi, és nemrég a Szetey-féle homoszexuális kitárulkozás volt. Fogadjuk el mindkettőt őszintének, amit már csak azzal lehetett volna felülmúlni, ha a hivatalát érdemtelenül bitorló miniszterelnök a közelgő szeptember 17-i évfordulón lemondott volna és újabb őszinteségi rohamában azt is bevallhatná, amit kormányával – és elnöki hallgatással – csupán az utóbbi évben a magyarság ellen elkövetett.

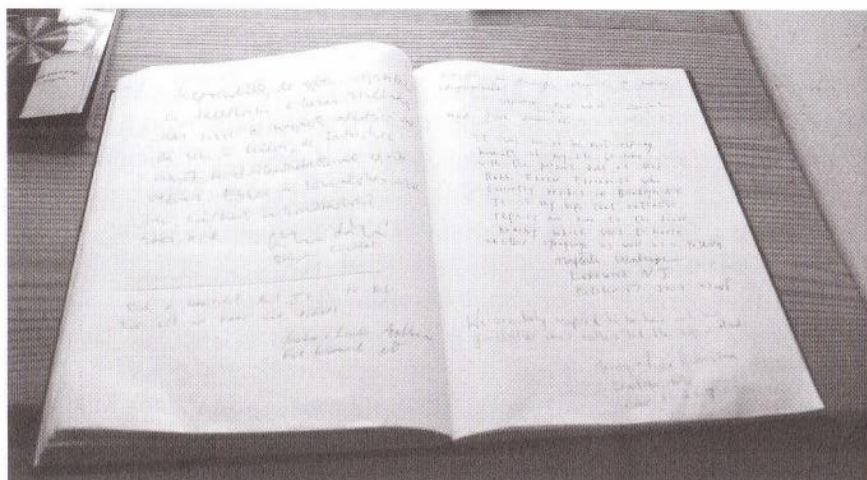
Beteg Gyurcsány – beteg ország

Orvos vagyok. Ha a miniszterelnök betegem volna, titkait eskümhöz híven őrizném. De a tünetek a képernyőről olvashatók le, így mindenki számára nyilvánosak, illetve kiemelten közérdekűek. Tehát felelős orvosoknak kórusban kellene hirdetniük, hogy Gyurcsány beteg, mégpedig szellemileg súlyosan, és a média jóvoltából országosan fertőz. A kór-kép összes jele leolvasható a 2007-es októberi közszerepléseiből. Ezért nincs csodálkoznivaló azon, hogy beteg az ország is.

Magyarország sorsa Debrecenből az októberi események tükrében értelmezhető. Október 31-én a Reformáció Emléknapján a város a következő „kulturális” eseményeket kínálta: Erotikus est Vámos Miklóssal (jelkép értékűen a „Kölcsey Központban”), az egyetemi szórakoztatóközpontban Halloween party, miközben a Nagyállomásra jól időzítettem megérkezett a holokauszt emlékvagon, ami az országjáró emlékeztetés része. A fentiekből olvasható ki legtisztábban, hogy itt (és az országban) liberális, amerikai, zsidó érdekérvényesítés van. Ennek tükré történelmi ünnepeink kiszorítása, a magyar hagyomány elferdítése a lélekölő agymosás eredménye.

A holokauszt vándorkiállítás vagonja a debreceni Nagyállomáson

Sólyom László emléksorai a mádi zsinagógában

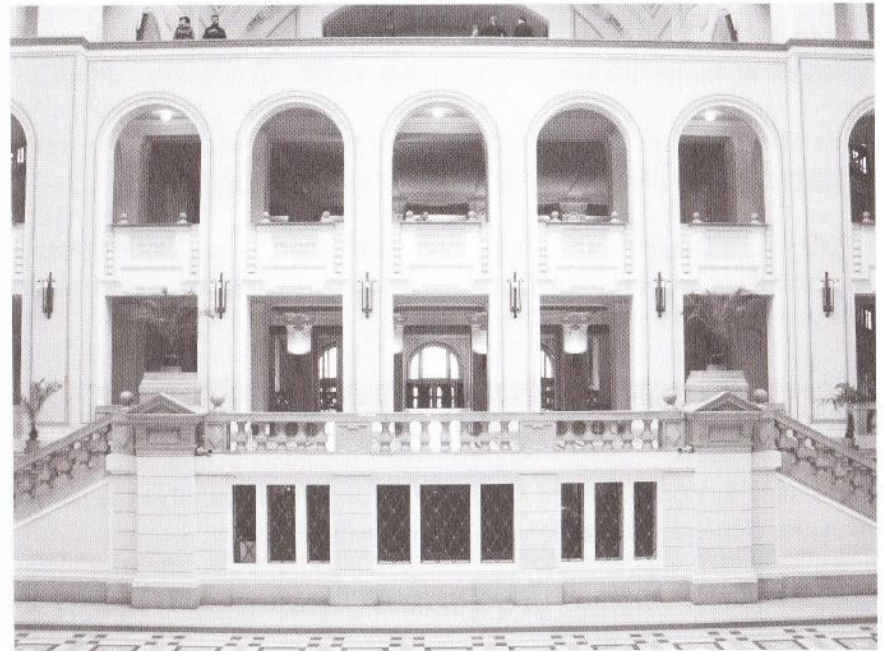
Miközben fizetett politológusok bőbeszédűen elemzik a mindenkor-i államelnöki beszédeket, nem esik szó Sólyom Lászlónak és Sólyom Erzsébetnek nemrég (október 8-án) a mádi zsinagógában tett látogatásáról. A szokásos, mások által gondosan szerkesztett, önálló véleményűnek semmiképp nem nevezhető elnöki beszédek mellett a zsinagóga emlékkönyvének sorai bizonyítottan Sólyomtól származnak, így forrásértékűek: „Megrendítő, de egyben vigasztaló is találkozni a hazai zsidóságnak ezzel a nagyszerű alkotásával. Ha nem is Mádon, de fontos, hogy ismét és elválaszthatatlanul együtt vagyunk. Ehhez a közösséghez azonban múltunk is hozzátartozik.” Mádon ma nem élnek zsidók, Sólyom mégis, most és minden tétivel hódol a zsidóságnak, és akkor is a holokausztról szól, amikor az ország mást várna. Például azonnali elhatárolódást Peresz elnök provokatív beszédétől. Ez nemcsak nem történt meg, hanem valójában Peresz mondta ki azt, amire figyelmeztetni Sólyomnak lenne kötelessége: „Vigyázó szemetek a zsidó gyarmatosításra vessétek!”

2006 és 2007 októberi eseményei egyazon folyamatot tükröztek. A 2006-os október külsőleg brutálisabb és zajosabb volt, 2007-ben ugyanez már egy fájdalmasan elnémított országban zajlott. Szánalmas volt látni a hazaárulók koszorúzásait a lezárt temető 301-es parcellájában, a lezárt Andrassy út Operaházában szavak nélküli táncjátékká silányítva a szabadság gondolatát, a „vaskefénél” a zavaros színjátékot, majd a

Hősök terén a szórtanul koszorúzó közjogi méltóságokat. Valószínűleg egyedüli Európában, hogy az országzászló felvonása a rendszer ellen tiltakozók háttérzajával vegyes. Ezt csak azzal lehetett felülmúlni, hogy a november 4-i zárórendezvényt (a kiadott programtól eltérően) már nem is közvetíthette élőben a televízió, mert a tüntetők szirénája áthallásos lett volna. A gondolkodó magyaroknak szívéből szólt e sziréna!

A tiltakozás csak szavakba öntve hangzik Gyurcsány ellen. A további négy közjogi méltóság adja a háttérrel, védelmet, hozzájárulást mindahoz, ami ebben az országban történik. Gyurcsánytól az Országgyűlés és az Alkotmánybíróság elnökén át, a legfőbb ügyész segédletével Sólyomig tart a nemzetellenes összefogás láncolata. Gyurcsány pedig beteg, és csak a háttérhatalomnak lehet az érdeke a beteg miniszterelnök túléltetése, az ország betegen tartása, ami a politikai eutanáziához vezet. Itt halálba segítés folyik, sikerpropagandával körítve. Álságosak Sólyom szavai, amikor épp a most kezdődő Világ Tudományos Fórum előzetesében arról szól, hogy GYÖKERES SZEMLELETVÁLTOZÁSRA VAN SZÜKSÉG! Nem teszi hozzá, hogy kijelentése nem csak a környezetvédelemre érvényes. A valós határok a közéletben máshol húzódnak, mint amit a média sugall. Pedig összefogás mindannyiunknak kellene, mindannyiuk ellen.

Gondolatébresztő utóirat

A Debreceni Egyetem díszudvarán az emeleti párkányok alatt a városban tanult hírességek emléktáblái sorakoznak, köztük Csokonai Vitéz Mihály, Kölcsey Ferenc, Arany János és a XX. századból Medgyessy Ferenc és Mórícz Zsigmond.

A XX. század második feléből még senkinek a neve nem szerepel e pantheonban. Wass Albert Debrecenben azon a Mezőgazdasági Akadémián tanult, amely ma az egyesített egyetem része. Születésének 100. évfordulóján, 2008-ban neve betűkkel kerülhetne fel a táblára.

Felhasznált irodalom a megjelenés sorrendjében:

Kenézy Gyula dr.: A szabadkőművesség lényege, Debreczen sz. kir. város Könyvnyomda-vállalata, Debrecen, 1910

Kenézy Gyula dr.: A szabadkőművességről, Debreczen sz. kir. város Könyvnyomda-vállalata, Debrecen, 1916

Jelentés a Debreczen Keletén dolgozó Kőrösi Csoma Sándor testvérek és testvéri páholy 1916. évi működéséről, Debreczen sz. kir. város Könyvnyomda-vállalata, Debrecen, 1916

Szemelvények a debreceni szabadkőművesek titkaiból, Magyar Nemzeti Könyv- és Lapkiadóvállalat R. T., Debrecen, 1920

Haladás és Kőrösi Csoma Sándor szabadkőműves páholyok tagjainak névsora, Debreczeni „Fehér Újság”, Debrecen, 1920

Márton Áron: Liberalizmus, Erdélyi Iskola, Gyulafehérvár, 1933-34/5-6.

Debreczeni „Fehér Újság”, I. évfolyam, Debrecen, 1920

Kettesy Aladár: Szocializmus dióhéjban, amit minden szocialistának tudni kell, Debreceni Tudományegyetemi Nyomda, Debrecen, 1947

Bot György: A Debreceni Orvostudományi Egyetem története és professzorainak életrajza 1918-1988, Csokonai Kiadó, Debrecen, 1990

Leel-Össy Lóránt: „Rubra mater”, Megjegyzések egy történeti és életrajzi könyvhöz, amiből 30 év hiányzik, Egyetemi Élet, 1990. június 22.

Lampé László: Dr. Kenézy Gyula, a Debreceni orvostképzés nagy alakjai, 5. füzet, Debrecen, 1994

Varga Emma: DOTE-émlékkönyv, Pillanatok az Orvostudományi Egyetem 75 éves történetéből, kiadja a DOTE Kollégiumi Bizottsága, Debrecen, 1994

Majerszky Klára: Dr. Sántha Kálmán, a Debreceni orvostképzés nagy alakjai, 9. füzet, Debrecen, 1994

Gomba Szabolcs: Dr. Endes Pongrácz, a Debreceni orvostképzés nagy alakjai, Debrecen, 1995

Nagy Attila: Hogyan építkezget a DOTE? Uro-path kiadó, Debrecen, 1997

Nagy Attila: Lopakodó szabadkőművesség, Uro-path kiadó, Debrecen, 2001

Balogh István: Történelemoktatás a debreceni egyetemen az 1930-as években, Debreceni Szemle, Debrecen, 2004/3., 456-464

**Nagy Attila írásainak jegyzéke,
a megjelenés fordított időrendjében:**

21. Eurokommunista Egyetemváros (Uropath, 2007) 1200 Ft
ISBN 978 963 86561 2 3
20. Kölcséy halála... és a zsidók honfoglalása (Uropath, 2007) 1480 Ft
ISBN 978 963 86561 8 2
19. Ellenforradalmi kiskaté (Uropath, 2006) 350 Ft
ISBN 963 87381 0 3
Ha 1956-ban forradalom volt, Kádár munkás-paraszt kormányát kell ellenforradalminak átminősíteni. Összefoglaló a 2006-os októberi eseményekről.
18. Boldog emlékü Debrecen (Uropath, 2006) 4500 Ft,
ISBN 963 86561 7 4
Történelmi képeslapok és képek Csokonai korától napjainkig.
17. Tények 2000 – minikönyv (Uropath, 2005) 700 Ft
ISBN 963 86561 6 6
A korábbi Tények terítéken c. könyv mini változata.
16. Zsidó élettér, zsidó hazugságok (Uropath, 2005) 980 Ft
ISBN 963 86561 5 8
Amit a magyar politikai pártok kiszolgálnak.
15. Kóser komédia (Uropath, 2004) 700 Ft
ISBN 963 86561 3 1
A debreceni építkezések háttere és legújabb krónikája
14. Churchill Budapesten (Uropath, 2004) 200 Ft
ISBN 963 86561 1 5
Összefoglaló füzet arról, hogyan lehet Budapestből új Jeruzsálem. Pedig Churchillnek Budapesten, Orbánnak Debrecenben és a nemzetközi zsidóságnak a magyar parlamentben semmi keresnivalója nincs.
13. Milyen volt Debrecen 1927-ben? (Uropath, 2004) 1960 Ft
ISBN 963 86561 0 7
Pálffy József Debreceni kalauzának reprint kiadása, Dr. Nagy Attila előszavával)
12. Alattomos agymosás (Uropath, 2004) 700 Ft
ISBN 963 214 500 3
Kelet-Európában Habsburg alapokon, kommunista háttérrel cionista unió formálódik. A médiadiktatúra és a szabadkőművesség diadala.
11. EUROCIONIZMUS (Uropath, 2003) 700 Ft
ISBN 963 214 012 5
E címszó még hiányzik az értelmező szótárakból, miközben a cionista érdekérvényesítés gátlástalanul munkálkodik Európában.
10. Az EURO-birodalmi sas karmaiban (Uropath, 2003) 700 Ft
ISBN 963 206 869 6
Az Európai Unió csatlakoztatás előtt megjelent írás a népszavazás elhallgatott kérdéséről, hogy akart-e Magyarország egy zsákba-macska-szerződés szerint a szabadkőműves Nyugat-Európához csatlakozni.
9. Kék-sárga szövetség (Uropath, 2002) 200 Ft
ISBN 963 204 6900
2002-ben két választás volt Magyarországon, mindkettő az uniós (kék-sárga) érdekek szolgálatában. A gondolkodás egységesítése a valós tájékoztatás mellőzésével történt.
8. Bencze T., Nagy A.: Üdvözet a régi Debrecenből - Greetings from the old Debrecen (Uropath, 2002) 2200 Ft
ISBN 963 202 888 0 (második kiadás)
Várostarténet a szerzők gyűjteményéből származó régi képeslapok bemutatásával.

7. Sötétkép választás – nemzetiszín árulás (Uro-path, 2002) 980 Ft
ISBN 963 202 491 5
A 2002-es országgyűlési választás párja lehet az 1947-es halványkék cédulásnak, mert a tömegek megtévesztése mindig a kor technikai színvonalán, egykor cédulával, most pedig számítógéppel történhetett.
6. Nemzetiszín EURO-lógia (Uro-path, 2002) 980 Ft
ISBN 963 00 9357 X
Magyar nemzeti színekbe bújtatott idegen jelképek alatt a nemzetközi szabadkőművesség építi az eurokonform országimázst. A tények ismerete a gondolkodó emberek euroszkepticizmusát alapozza meg.
5. Lopakodó szabadkőművesség (Uro-path, 2001) 980 Ft
ISBN 963 00 6200 3
A debreceni látványberuházások csúcsa, hogy a debreceni Kosuth téren, a Nagytemplom előtt dollárpiramis formálódott. A teret Orbán avatta, ahol Lagzi Lajcsi is dáridózott.
4. Tények terítéken (Uro-path, 2000) 500 Ft
ISBN 963 00 3339 9
A cívisváros Trianonja, az óváros és a Nagyerdő gátlástalan pusztításával, amit azonban városfejlesztésnek és természetvédelemnek csúfolnak.
3. A láthatatlan Debrecen (Uro-path, 1999, 2002) 980 Ft
ISBN 963 00 8954 8 (harmadik kiadás)
A cívisvárosban egykor a Szózat és a Himnusz költője is lakott, házaik ma láthatatlanok, Vörösmarty emlékét csak tábla jelöli, Kölcsey házára még ennyi sem utal, mert Lenin szobor állt a helyén. Ma ugyanitt a nyugati üzletvilág érdekeit szolgáló kongresszusi központ van.

2. A létrontás dicsérete (Uro-path, 1999) 300 Ft
ISBN 963 03 6941 9
Kisváros a „huniglobalizációban”, ahol dicsőítő sajtókampány mellett zajlik a hagyomány- és értékrombolás.
1. Hogyan építkezget a DOTE? (értsd: Debreceni Orvostudományi Egyetem) (Uro-path, 1997) (Püski, 1998) 980 Ft
ISBN 963 9040 74 6
A szerző első könyve, mely közéleti botrányt kavart. Ennek következménye lett, hogy íróját a könyv megjelenése után azonnal elbocsátották egyetemi állásából, mivel az indoklás szerint az egyetemi rossz hírét keltette. Az igazmondás beismerése a mai napig várat magára.

Az egykor Tisza István, majd Kossuth Lajos nevét viselő egyetem ma „nevenincs” intézmény. 15 karának csúcsvezetése az üzletvilág érdekeinek leplezetlen kiszolgálója. Az eurokommunista korban a kereszténység szenved a szabadkőműves erőszaktól, a bölcsészettől eltűnik az egyetemes gondolkodás, az évezredek természetjogát felülírja a diktatúra jogalkotása és az orvoslás a haláltudománnyal áll szemben. A közélet viadalában a nemzeti gondolat küzd a mindent elsöprő nemzetköziséggel, a magyarság a tolakodó zsidósággal. A könyv az egyetem történetében eltitkolt részletek összefüggéseiről szól, az első orvos-rektor, Kenézy Gyula szabadkőművességéről, majd a későbbi korok szocialista szolgáliról. Ma a miniszterelnöktől Fésüs rektorig árad a hazugság, a közélet szereplői az európai értékek álságos hirdetői, de az Európán kívüli érdekek kiszolgálói.

Titkon együtt maltereznek, alapoznak és vakolnak, kezükben szabadkőműves jelképek. Balról: Nagy János (volt rektor, MSZP), középen: Kósa Lajos (Fidesz) és jobbról: Magyar Bálint (SZDSZ). A debreceni nagyberuházások gazdasági nagykoalícióban épültek. Évszázados korrupciós hagyományok alapján ma a fideszes város nyújt segítő juttatást a vörös egyetemnek. A sikerpropaganda háttérében forráshiányos építmények születnek.

